

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Praedicatorum Friburgensium lector - Cod. Ettenheim-Münster 191

Weisser, Philipp

[S.l.], 1628-1929

Quaestio prima proaemialis

[urn:nbn:de:bsz:31-117415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-117415)

Quaestio prima Prooemialis.

Quoniam recte et fructuosè docendi ordo
iuxta Artes præcepta, et ceterum scholarum
usum expostulat, ut ante cuiuscunque scien-
tiam traditionem aliqua quasi principia, sine
ut Graeci nominant Prolegumina, quae
habenda scien- existam, essent, affectiones
causaeq; demonstrant, præmittantur: Nos
de Artibus optimi totiusque Philis Principis et Pa-
rentis monita contemnere, et utilissimam
illam à multis temporibus in eorum scholis et
Academiss continuatam consuetudinem
agnoscere, seu potius pro viribus sequi, et ei
studio amplecti videamur; antequam ad
Logicam, quam pro manibus habemus trac-
tarem procedamus, aliqua, quibus ut docet
Artes et An sit, quid sit, qualis sit, propter
quid sit logica, hoc est, quibus existentia, es-
sentia, proprietates et finis logica, eaq; de-
super à Deo Patre Lumini data fuerint
facilitate et claritate explicentur, necno iudi-
cavimus præmittenda, Unde sit

i. posteriorum
cap: i.

Dub:

Dubium Primum. Utrum detur aliqua Facultas quæ nomine Logicæ nuncupetur.

Supponendum 1° Facultatem istam
de qua profertur sermo nobis est instituentibus
duplici no^{te} co^{ter} compellari.

1° Dicitur Logica à verbo græco λόγος, quod
s^{ecundu}m e^{or}um interpretat^{em} sermonem tam in
ter^{nu}m quam ext^{er}nu^m significat: eo quod
ista facultas sermonem in ordine ad veru^m
vel falsu^m dirigat.

2° Nominatur hæc Facultas Dialectica, à græco
verbo διαλέξασθαι, quod latine idem, quod
disserere est; quod t^{ame}n vocabulu^m non ita strictè
est accipiendum ut argumentas t^{er}m, qua
p^{ar}te m^{un}dy disserendi exercet, nomine Dia,
lectica intelligatur; sed latig sumendu^m pro
quacunq^{ue} est manifestandi ignotum sine
id quod si at definitio, sine diu^{id}endo, sine
argumentando. Hec etiã Dialectica no^{te}
illam t^{er}m huius facultatis pars qua Topica est
intelligenda: usus n. iam obtinuit, ut tota illa fa^{cul}
cultas

cultas quæ
dicitur Di
fisi ge n
et nos cum
fui sumy
Suppon
natum, ad
se profert
Logica D
fui p^{ro}fer
clara et fa
et cum ex
Logica A
intellec
lectu^m, ut
fionem, et
re, catoras
His sup
In quo cum
p^{ro}fer. In
obis p^{ro}fer
dicit med
fionem in
ab^{er}: eo qu
Sed Logica
fuit modo

cultas quæ modum recte et ordinate intelligenti
ostendit, dialectica nuncupatur.
His igitur notis insigniri solet hæc facultas, quæ
et nos cum de ea sermonem in sequentibus fac-
turi sumus, promissurè utemur.

Supponendum est. Logicam aliam esse
naturam, aliam artificialem, et de utraq; pos-
se præsertim moneri subit.

Logica Naturæ est ipse noster intellectus, qua,
tenet potens per lumen sui naturæ in magis
clara et facili imperfecte in definire, dividere,
et unum ex alio inferre.

Logica Naturæ.

Logica Artificialis est habitus quidam
intellectualis acquisitus, tribuens intel-
lectui, ut facile et sine errore possit divi-
sionem, definitionem, et argumentationem efforma-
re, ceterasque suas operationes elicere.

Logica Artificialis,
alio quæ?

His suppositis fit
Conclusio Prima

In quocumque homine datur Logica Naturæ.
In quocumque homine datur intellectus potens
obire suas functiones, efformare syllogismos, et
aliis modis ferendi; ostendere bonitatem illa-
tionis in magis clara et facili, imperfecte in
absque eo quod penetrat artificialem logicam.
Sed Logica Naturæ nihil est aliud quam intellectus
tali modo constitutus. Ergo in quocumque homine
repe

reperitur logica nates. minor patet ex data de,
 sic logica nates. probatur maior. Qui cumy quan-
 tumvis rusticus eo ipso quod nates sit, habet vim
 apprehendendi, indicandi, et suppositis iudiciis
 aliquid inferendi in manna facili et clara.
 Et in quocumque hoc reperitur intellectus po-
 tens affermare syllogismos et alios modos sciendi
 in se ipse in manna clara et facili. Consequenter patet
 quia hoc vis est ipse in se quatenus potens
 tales actus elicere. probatur autem. Cum cumy ipso
 natur iste syllogismus, et totum est magis sua parte,
 hoc est totum, quod est magis sua parte. Item iste
 vis hoc vivens, Petrus est homo, homo est vivens. Statim
 acquiescit et agnoscit vim illam; potens
 talem syllogismum lumine nati convincere, vi-
 cet artificium medi et figura syllogismorum
 non penetrat. Ergo qui cumy hoc est ipso
 quod nates sit, habet vim apprehendendi,
 indicandi, et unum ex aliis inferendi. Ergo qui
 cumy homo habet Logicam Naturalem.
 Probatur Conclusio 2^a, ab experientia. Expe-
 rimur enim. et veram nos apprehendere, indicare,
 discernere, definire, et dividere, quod datur
 aliqua potentia, mediante qua tales actus elici-
 mus: ab actu enim. ad potentiam bonam et consentiam,
 sed hoc potentia vocatur Logica naturalis ergo.

Conclusio secunda
 Præter naturam Logicam, datur etiam in
 aliquibus hominibus Logica Artificialis. Hoc

Hoc concluditur
 quod si quis
 le quodammodo
 dicitur aliquid
 sed potest
 male inferre
 erit, alio
 mirari. in
 dicitur potest
 figuram
 dicitur minor
 aliquid bene
 fides quod
 ad bonum vel
 bene inferre
 talis quod
 tu aliquid
 hic a habet
 vocat Logicam
 Probatur 2^a Co
 in antea et
 misse hinc
 extrinsecus
 errorum
 aliquid habet
 non habet
 nihil, nihil
 rat cumy
 homo nihil
 generalis

Haec conclusio ab acty admittit^r pbatury: haec
 rae 1°. Quis potia indifferens ad bene vel ma-
 le operandum, debet ab aliquo habitu suprad,
 dicto determinari, & eam, ne erret, dirigat.
 Sed potia nra potia indifferens ad bene vel
 male intelligendum, qd ne in suis opaity
 erret, debet ab aliquo habitu virigi et deter-
 minari. ma: patet, qd nra sufficienter pri-
 dit acty potia indifferentibz, ut p opitum suum
 finem pfecte conseq mediantibz sc: habit-
 tibz. nimir constat aperte in actu sc: nra
 aligto bene, aligto male, hoc e cum errore,
 falsas opaity elicere. qd a potia indifferens
 ad bene vel male operandum. consequna
 bene inferitur qd alias nra in actu nra ne
 satis pvidisset si non daretur aliqz habitz il-
 lu determinans ad bene recte operandum,
 hie a habitz dirigens et determinans illu
 vocat Logica nati Artificialis.

Probat 2° conclusio ab experientia. Qui
 n. antea cum missis groerily et magna
 missiohene intelligebant indicabant et dis-
 cretibat, postea ceptis logica inluti aliqz
 errore distent, qd postea dicit in illis
 aliqz habitz a quo dirigant, quem antea
 non habebant, consequna qd postea n.
 meliy intelligunt. qd sint aliqz de novo
 novo nil habent qd ne in pfecte intelli-
 garent ac antea, qd tu patet esse falsu.
 Amig

Inventores Logice.

Hinc Logice Artificialis non primi In-
ventores fuerunt Graeci quae ut aliarum
feram et actum, ita et Logica Inventa,
res falso et inanis gloriabantur. Neq;
Caledoni hanc ~~con~~ feram clarem primo
reppererunt ut falso et sibi adferre an-
dent, sed fuit à DEO rem omnia Procrea-
tore, in ipso mundi exordio primo nro
Parenti Adamo una cum reliquis sevis in-
fusa, à qua in filios ac posteris manu-
m, tandem emig longa annorum serie ad
Hebraeos, Caledaeos, Aegyptios Graecos et
Italos, aliasq; mundi naes & denudata,
quam Artes ne debita fraudetur laude
suo hinc in varias distinctam partes
in ordinem reduxit. tamq; mira ingenij
subtilitate in ventis, prius ptem auarit
et illustravit, ut q non in mente ipsi Inven-
torem et parenti Logica adferri opuerit.

Obijciens jo. Logica Natis & habitus
quidam generabilis per actus. qd non
erit ipse intely vel ipse inis intelligen-
di, consequens natus, qd ut and. Per mul-
tiplicatam actum generat habitus, sed ut
ho natus, eo ipso q ratios & abry, pceptis
dialecticis prius à magro traditis, phines syl-
logicos et dyllogos, in pfecte tu, offermare,
in maia notitione et clarissima; qd per
illos actus generabilis utrys habitus, tunc ultra-
Sed

Sed ille ha-
cum actus
artificialis
et qd logice
hinc per actus
R. Natus
maiorum
natus habitus
habitus
finitis ac
finitis ac
cens habitus
misi et q
capitum hinc
maiorum
habitus fin-
finitis qua
pouentis
tam dem
hinc nra
natura
natus in p
plicitate
ipse dyllogos
Obijciens
natus ab
quos dyllogos
n.g. Philo-
in pntia
gita natus

Sed ille habitus non est logica artificialis
cum actus a quo causatur non sit etiam forma
artificialis logica. 2o. non est logica naturalis
et 2o. logica naturalis est habitus alius generis,
hinc per actus et non ipse intellectus noster.

R. Ad 2o. autem, ad partem & distinguendo
maiorem. Per multiplicatam actum generis
ratur habitus 2o. in potentia non est sufficiens
habitus finis vel eminentis ad obiciendum
similes actus, quod maius. 2o. adest suffi-
ciens habitus eminentis vel finis, nego
min. et causa minoris negatur quod quoniam
ex parte huius rei ex parte habitus in de,
monstratur. 2o. n. demonstratio generis
habitu finis, sequentes vero demonstratio
fines quantumvis multiplicent nihil
prouent eo quod iam existat habitus per
terram demonstratam prout. Cum 2o. Vir-
tus nra in collectura eminentia et in
natura ad prouocandas tales discursus
nates in factis, licet sapienter iterum et mul-
tiplicentur, non generantur alius habitus ab
ipsa distincti.

habeat,

Obicies 2o. Intellectus noster sicut
noster absque directione alius habitus alius
quos discursus in maius aliam fieri arum
n. g. Phitica natus. Et tu per hoc intellectus noster non
de phitica natus. 2o. nec debet vocari logi-
ca natus licet informet noster alius
dis

discursus in pfectis. mai. prob. qm n. hanc
per se in tunc intem abiq. habitu phisice
in, rebz naty saltem nuperte discurre
et minex qd ab ex cor modo loquendi, et
consequa bene niferi a paritate.

R. 70 Non est magna in conveniens
si naty si cerep phisica nates in capu populo.

R. 70. Noto consequam, disparitas e
inter in chura comparatu ad maam lo,
grica et ad maas aliam sciara. qd
maltu cum sit ex natu suu ap huius
in dicatuz, et d. fursing, d. pma et natu
e determi naty ad discursu, ad defies ad
d. nates, ad maas a. aliam sciara non e
determi naty ex pma natu. Vnde si sp.
ut discursu qd ad au nates nup pfectos
pt d. i. logica natis, non vero phisica
aut mediana natis, qd ad maas hanc
sciara non e ex natu suu determi,
naty.

Obi eies 70. Vbi non est esse error
ibi non e neqz habitus aliqz dirigens,
sed in ja opae mentis non est esse er,
ror, qd logica arte fructalis non est neqz
ut dirigat intem saltem quo ad pma
sua opatem. qm: p. ut d. qd. n. m. Ex h. t.
dicente, in his q. fringit viter nup h. u. n. q.
non ofringit error, sed aut sola fringitur
aut sola ignoscentur. Id ja naty opae
R. fring

g. metaphice cog.
ullhuie -

Complex
error
R. Concer
de miram
error falu
ad miram
latis per a
miram
rem in ja
noti m.

Du
Vtrum
tia v
Rea

Pro futuo
celibz nta
et v. t. e.
Logica
fruct
fructu
v. t. e.
fructu m.

Complexi apprehensio, quod in ipsa non potest esse error.

R. Concedendo maiorem, et distinguendo minorem. In ipsa gratia mentis non potest esse error falsitatis per se, et complexi, cum eadem minorem. non potest esse error falsitatis per accidens et in complexi nego minorem. potest vero Artes negant error, non in ipsa mentis gratia, negant tamen in non in.

Dubium Secundum.

Vtrum Logica sit Scien-
tia vel Ars. Et an sit
Realis vel Rationalis.

Pro futuri huius Dubij nota a. 70 diligentem
celebris illa Trinitas logica in Docentem
et Utentem.

Logica Docens est illa quatenus
tradit precepta, et docet modum
ferendi, passionesque de ipso demonstrat.
Utens, vero est secundum quod actu con-
struit instrumenta ferendi; hoc est
secundum

Logica duplex.

Logica Do-
cens.

Logica Utens.

solum quod in exercitiis definit, dicitur,
 et aristoteles aliam exercet in
 Logica tradit hanc in propria materia,
 quam in materia aliam sciam solum
 tres suas partes. Quod dixerim contra
 quod autem quod logicam hanc solum partem topicam
 in doctorem et utentem dividenda est,
 tradit, non vero solum analyticam, appe-
 rentes uti denuotatis in aliis sicut ad
 logicam non spectare, in ipsa a materia
 logica plane a doctrina non differre.
 Sed falluntur; eadem enim ratio de parte
 analytica quod de logica. Probatur hoc
 ratio. Logica in parte demonstrativa
 docet modum demonstrandi, tradit precepta
 et regulas, solum quas debet fieri demon-
 stratio. ergo proprium uti istis preceptis et regula-
 tis. consuetudo patet. frustra enim darentur ista
 precepta, et frustra doceret modum demonstrandi
 si non posset inde provenire alijs usque; cum
 logica docentis quasi finis sit, usque recte
 suorum preceptorum, sed ille usque spectat
 ad logicam, ergo logica potest dici utens, non
 hanc solum partem logicam, sed et analy-
 ticam. Probatur illa minor. Usus demon-
 strationis solum forma ad nulla aliam sciam spec-
 tat quam ad logicam, ergo nulla alia illa
 ratio

ratio in forma
 illa usque ad
 Nota 20.
 hanc partem
 in doctrina
 re, ergo in
 utitur quod
 dicitur de
 Cuius ratio h
 non habet
 si ergo dicitur
 sine uti
 patet, ex ip-
 sata quod
 ad aliquam
 materiam
 formas ali-
 et ratio huius
 Nota 30.
 ipsi. ergo
 solubet de
 dicitur quod
 potest demon-
 strare supponit
 et Conc
 Logica do

zorem in tenti one demonstratis, qd si derunt. qd
ille usq ad logicam proficabit.

Nota 20. Logica cum non habeat Vtem,
sem passivie tm, quasi si alia facta
tm utantur qceptis eis, sed de Utens acti-
ve, qd intra suam artem et extra illam
utitur qceptis et applicat illa definiendo,
dini dendo, argto de eoty rebz vte forme.
Cuius rto hanc esse pt. qd logica utens e
nery habitus existens in potentia operativa, nctm
fi: qd ordinat ad aliquem actum, qd neutm prof
sine de utens, sed et active, qd psequa
patet, ex ipsa natu habitus, existentis in
potentia operativa et ff operatur. ordinatur
ad aliquam operem, nem tm & alias facta
mam pstate logica in quam ipsa suas
formas definit, dicit, et argtas introduceat.
et vte huius introducti omis de logica Utens.

Nota 30. Quod facta possit dupliciter ac-
cipi. 1o p quancumq rei cognie quome,
solibet ascripta. 2o vero magis stricte
et p pnie q habitu quodam certo et evidenti
per demonstratorem ascripto.

His suppositis fit,

Conclusio Prima
Logica docens nery et p pnie e scientia
Hanc

Logica Utens
sumitur Passi-
vine, et Active.

Probatur.
Logica Utens qd.

Scia duplex.

omnino quod dicitur partibili. quod per aliquam
habitu scientificam quod non potest esse aliquid quod
logica artificialis docens.

Conclusio secunda.
Logica Docens solum partem
grammaticam, et sophisticam
est vere et proprie scientifica.

Probat. Scia est certa cognitio rei per
suam causam, sed in parte topica et
sophistica datur talis cognitio, quod con-
stat vere. quod probat. In parte topica
cognoscitur quod fiturum topice generet
opinionem quod procedit ex probabilitate, in
parte sophistica quod fiturum apparens quod
necesse errorem seu fallaciam quod tunc
procedit ex apparentibus, sed iste error
fuit certe, et per causas, ut patet; quod sunt
scientificae. Ergo Logica et solum haec
duas partes est vere et proprie scientifica.

Conclusio tertia.
Logica Utens quatenus Utens non
est Scia.

Hoc contra a. eius, et solum hanc forte
poterunt intelligi. Auctores illi quod logicam
a ratione sua excludunt; et probatur ratione.

Omnis

Logica Do-
cens Topica,
et Sophistica
est et Scia.
Scia Defio.

Sit recta ratio factibilium. hoc est,
Eorum quae per factionem fiunt.

20. Tractio est illa operatio quae operis aliquid post
se relinquit, ut dicitur in libro 6. Ethic. cap. 5.

Tractio quod?

20. Junctio latius quae habitus quodammodo se
extendit ad actiones exteriores vel tran-
sientes quae nullum post se operis relinquit,
ut ars bene factandi, cantandi &c.

2.

30. Potest ars junctio latissime per habitum
quodammodo se extendit non tamen ad acti-
ones exteriores quae nullum post se operis relin-
quunt, sed et per ut se extendit ad in-
ternas et immutabiles quales sunt
actiones intellectuales et voluntarias, recta
quae accipitur sive definitur sic.

3.

Ars est habitus multis praecep-
tis constantis certa quodammodo
modo comprehensibilis ad aliquem in-
terum finem utilem tendentibus.

Definitio
Artis.

Hic ponitur sit, Conclusio quarta
Logica non tamen Scientia, sed et
Ars sunt quaedam et similitudini
natae. Hae continentur in D. The. et aliorum.

Portium Enumeratio. Probatur
Lingua. Tropus. Ratio. Numerus. Tonus. Angulus. Astra.
Rus. Nemus. Arma. Faber. Vulnera. Lana. Rates. /

Ratio cur?

ga logica utens introducta suas formas
logicales in operis nullo, inquam in
manuificent alio arte introducens
suas formas in manu extenuans
ut ars edificatoria, pictoria, et scul-
ptura. go bene pot dicit ars forma qd
ga tu logicam docentem nulla rati et
forma quid et similitudine nemi artem
consent nominanda, non placet.

Et in primis ga logica docenti competit
descriptio artis forma tam acceptiorem. q
n. habet multas preceptis constant, cer-
ta quendam metodo comprehensio.
go logica et docens et ars improprie et
forma quid. 2o. Non e manet ratio quare
logica utens in artem non cupent
non vero docentem, illes n. forma illes
logica utens ut ars, ga efficit quodam
moda speculativa et ad illa ordinatur,
sed et logica docens, ordinatur ad illa
qua, ad constructione si: systema, et alio,
in instrumentum sciendi. go et logica
docens aut si eundem a ars, saltem forma go
ga docet et transit ista precepta rati quae
vum logica utens illa in operis mens
introducens ut ars. 3o. Logica utens
forma doctrina premit et ubi istis preceptis
logicalibus, go sistit ut dicit ars saltem
forma

Logica Docens
est Ars.
Probatur 1.

2.

3.

by speculativa
ratio pot dicit
inquit logica
ars ut ab ipso
formis dicit
logica et ars
in similitudine
in ars pot dicit
ga ars
est dicit
ga ars
logica. go
non quare
et se rati
similiter
ad rati
non magis
obstaculo
sicut quid
sit ars forma
docente.
dubium
similiter
dubium
ga

scdm quid, et ipsa doctrina tradens
modum utendi, pot dici ars. alias illa
artificialis constructio non est arte,
sed ex fieri aut alio habitu dicitur
procedere.

Conclusio Quinta

Logica non est Sciē Realis sed
Rationalis.

Ante p̄tatem huius cōtatis nota 20.

Quid scia in genere autis ut habitus
et accidens & de prima p̄te qualitatis
e nem ens reale accidentale. In gene-
re vero scibilis aut intelligibilis, tra-
hit sua formalitate ab ob̄o, reate
vel rati, q̄do ob̄m e ens reate, vel rati.
Et quam vis vis scia pot dici Rea-
lis subiective effectivē, q̄ate in scia
Inym in subiecto, et ab om̄a Inym a
causa effectiva obiectiva in alia ob̄o
reale, alia rati.

Nota 20. Quid rati multis modis hi-
catur q̄o fuit, ut he ob̄o rati fuit
20. Effectivē, sic se id ob̄o rati, q̄e a rati
confectu. 30. Subiectivē sic tōm habitus
q̄ fuit in rati, rati. 40. ob̄o directivē
sic

scdm habitus dicitur
20. obiectivē
aut circa ob̄o

Probatum modum
naturam, diffinitio
directivē, sic tōm
infra. q̄o lo

Pro 20. scia
rati, sic logice
reata scia
non confidens
causam
animaticam

in ordine ad
de qua lat

Obiectivē q̄o
fuit non
fuit. q̄o n
capit ultimo
et modum sic
habet q̄o

sic habity dirigentes ratiōem in finis operaty sicut ratiōes.
 50 Obiective scilicet: ut quod versatur circa ratiōem
 aut circa ens ratiōem sicut circa obiectum.

Probatur modo conclusio. Scia sumit denomi-
 nationem, distinctionem, specificam suam ab
 obiecto, sicut obiecta logicae est ens ratiōis ut videbitur
 infra. ergo logica nominanda est scia ratiōis.

Pro q. logica non
 sit scia ratiōis,
 sed ratiōis.

Pro 20. Illa scia est ratiōis, quae dirigit actus
 ratiōis, sicut logica dirigit actus ratiōis, ergo est di-
 stincta scia ratiōis. Alii nota logicam
 non considerant actus ratiōis sicut substantiam et
 entitatem physicam, hoc n. ad sciam
 animasticam spectat, sed considerant illos
 in ordine ad formam quandam logicalem,
 de qua loquitur in sequentibus.

Obiective ergo contra iam contentum. Magis
 sciendi non est scia, sed logica docens et modus
 sciendi. ergo non est scia. maxime Aristoteles. 2. meta-
 capitulo ultimo ubi ait absurdum esse quod sciam
 et modum sciendi simul. probat enim: logica
 tradit precepta sciendi et per modum sciendi scilicet:
 Defin.

deus, diuina, arguem. go e modo sciendi.

R. Concedendo mai. et nego min. ad statum
 N. concedendo aut, et nego consequens; solum
 n. sequitur quod logica docens tradat cogni-
 tionem modi sciendi; aliud n. e. spe modum
 sciendi, aliud e. spe cognitionem modi sci-
 endi. Logica docens vere e. cognitio et qui-
 dem scientifica modi sciendi, non tamen
 e. modo sciendi. Et qto logica str modo
 sciendi intelligenda e. hoc obicitur,
 non tamen fructus. sed denominat quae-
 dam facta ab obiecto q. e. modo sciendi.

Obi ctes 2o. Scia e. de rebz necessariis
 et perpetuis, et non de contingentibz q. fiunt a nobis,
 sed logica non e. de rebz necessariis et perpetuis,
 sed tm de rebz tm de rebz contingentibz q. fiunt
 a nobis; go non est scia. maior e. philo.
 6. metaphisicam capi. 3. p. om. logica agit de
 deis, diuine, et arguem, sed huc. om. pnt non spe
 et fiunt a nobis. go logica non est. de rebz ne-
 cessariis et perpetuis, sed tantum de con-
 ting.

in pntibz
 R. Conced
 ad arg. pnt
 Logica e. d
 Eo, conde
 culan, neq
 diffines
 in co pnt
 minorem.
 qm isti m
 plane nec
 dicunt et
 ad sua p
 habentur
 gabet yne
 de hac hab
 nec in fin
 duntur et
 res pnt
 de illis
 Obi ctes
 circa res
 est vere et
 p. necess
 ens, sed tm
 sequit me
 vere et fin

Ingentily.

Ad Concedendo mai. et nego minore,
ad exigentem R. Distinguens maiore.
Logica de deo, dicit et arguitur in
eoi, concedo mai. in singulari et parti,
culari, nego maiorem. Et eodem modo
distingues min. Sed dicit et arguitur
in eoi pot non esse et fieri a nobis, nego
minorem: in singulari concedo minorem.
Quia isti modi fieri in eoi sunt res,
plane necesse, nego fieri a nobis, sed
dicunt ex sua sua habitudine esse
ad sua principia et proprietates de qua
habitudine agit logica. q. n. deo
gestet genere et dicta, et q. solum tres
debeat habere ppies non fit a nobis,
licet in singulari fieri omni deo,
divinum et arguitur, si non sunt tres
res ppies sunt a primo modo, et fit
de illis deo.

Obiicit 30. Logica non versatur
circa ens verum et simpliciter, q. n.
est vere et simpliciter deo. ans patet
q. versatur circa ens verum, q. non est verum
ens, sed tm ens quoad am fictum. con,
sequa vero datur. ut alijs dicitur fit
vere et simpliciter sua illi versari circa
ens

ens nempe et fructus sed logica hoc non
habet, ut patet ex eo non ens vere et simpliciter
scilicet scia.

R. Considerando autem et ratio quod sequitur
ad eius partem. Et ratio magis
Est expressa instantia in Arithmetica
et Geometria, quae sunt vere et simpliciter
scia licet desint in ente secundum se
nempe in accidente numero, et magis
nitidissime quare et logica est vere
et simpliciter scia licet ens verum non
sit nempe ens nec fructus. Vbi nota
quod omnia sciantur per simpliciter
sciantur. Et in ratione entis. Et in ratione
sciantur, ut ergo scia sunt vere et simpliciter
sciantur tales non habent ab otio
modo modo quod considerato sed eo modo.
Et cum ens verum quod logica omnia sit
vere et simpliciter sciantur, hinc in vere et simpliciter
sciantur propria, passionis et fructus.
Logica est vere et simpliciter sciantur.

Obiicitur 70. Contra zann Coniecturam
Logica docens et utens sunt idem habity,
sed logica docens a scia ut dictum est
ergo et logica utens.

Aoe

Hoc arguit
an logica
ad utentem
duas logi
pro exp
Si logica
mentis a
cum non
a se dicitur
Primum re
fort re y
Nam in
vix in
habiter pro
ergo argu
ergo et in
sciantur
logica utentem
sciantur
videtur
dicta sit in
ca docentem
realiter
rati ratione
liber fructus
sunt fructus
sciantur
ergo non ut
aliqui eo ipso

Hoc argum. petit explicatum illis subij.
an logica docens sit distincte habitus
ab utente, et e contra. An vero illud
duae logicae sunt uny et idem habitus
Pro explicat. nra sententia nota.

Si logica utens formatur p ipsius instrum.
mentis a se effectus se: q dicitur, dicitur
cum nomen eae forme tribuat effectui
a se p dicitur tunc logica utens non
e rem realiter cum docente sed dicitur
ferre se ipsa ab illa, q hanc rem patet.
Nam in rebus artibus ipsa artes, et
ipsa instrumta q artes q effecta differunt
realiter sicut causa et effectus in fabro ferrario
n.g. ars ipsa et malleus q instrumta hanc parte stringunt ipsa,
q et in logica ipsa instrumenta artis
et ipsa ars distinguuntur realiter. Si vero
logica utens formatur p ipso habitu ad
usu reuocante pcepta debimur, di
uidendi et arguit a logica docente tra
dita sic non differunt realiter a logi
ca docente sed e ipsa idem habitus
realiter cum ipso licet distinguat
rae ratiocinata, vel ut dicunt, rea
titer fructus. q q hanc hanc rem. Non
sunt facie multiplicanda ex ditates sine neces
sitate, qa sunt nra non defuit in necessarijs
ita nec abundat ab in sup uacarijs. sed ut
ahis eo ipso q sit mra fieri illis facili
negotio

negotio convincere, qd ad illam qd dicitur
 onem non penendi & non habili, sed
 fufficit habili Logica docentis. modo
 Q. ad argum. Distinguen. maiore.
 Logica docens et utens sunt idem ha-
 bily realiter, concedo maiorem, fufficit
 seu fufficit rationem, nego maiorem. Sed do-
 cens Logica e fufficit, concedo minorem.
 qd et Logica utens est fufficit identice
 quatenus eadem re cum docente con-
 cedo psequam, fufficit et fufficit rationem
 utentis, nego psequam.

Obiicit qd Logica e ens reale
 fufficiens ante omni qd dicitur in tely,
 qd e fufficit realis et non rationis. patet
 psequam. qd illa e fufficit realis, qd e non
 ens reale.

R. Quod fufficit non dicitur realis ex eo
 qd sit non ens reale, sed qd omni de quo
 tractatur non ens reale. cum qd omni
 Logica, fit ens rationis, illa est fufficit ratio
 et non realis.

Obiicit qd. Contra id qd ultimo
 dictum e de Logica utente et docente.
 Logica utens et docens sunt distinctos
 acty realiter, qd et Logica erunt di-
 distincta realiter, patet psequam

qd
 7

qd et fufficit
 et habili
 Q. Concedo
 ad psequam
 fufficit h
 fufficit ibi
 es acty
 magna d
 e non re
 n. alius
 potest ill

Du
 Vro
 fil
 cul
 P

90. Si sibi ceteri habitum primum ex actum
 distinctione, ita quoque actus sunt distincti,
 et habent distinctionem.

Q. Concedendo autem et negotio sequitur.
 ad probationem Q. sufficere distinctionem
 primum habitum, et nulla ratione vera esse
 distinctionem realem ad producendum ta,
 res actus distinctas, maxime cum non ad
 magna distans in illis obiciendis fieri
 re vera non in capite primo, facile
 n. alijs si fuerit modus obiciendis primum
 poterit illa offerre. 90.

Dubium Tertium

Vtrum Logica sit Scientia Spe- culativa, vel Practica

Vana

Vario sunt hae de re autem opinionones.
 Quidam dicunt Logicam esse absolute et
 simpliciter practicam et nulla ratione speculativa.
 Alii dicunt Logicam esse simul practicam
 et speculativam et hanc iuncta modo ceteris
 a recentioribus recipit. Alij asserunt Logicam
 esse nec esse speculativam nec practicam
 sedam quod se, sed tunc respectu quodam ad
 utramque sequendam. Alii demum statunt
 Logicam esse simpliciter et absolute
 simpliciter speculativam et non practicam
 Insuper opinio est inter Thomistas
 quomodo ut intelligas Nota quod respectum
 praxis et speculationis. Definitio praxis est haec

Definitio Praxis.

Praxis est operatio alterius potentiae
 ab intellectu, voluntatis scilicet,
 nata etiam conformiter rationi recte,
 ut veritas sit.

Explicatio Definitio.

Notae Operis non intelligit quomodo operatur,
 cum multa sint operatur quae non derivantur
 per habitum practicum, ut digerere cibum
 in stomacho, et aliae actiones natae sunt
 sunt operationem. nec et intelliguntur
 operatur natae voluntatis in quibus non potest
 errare: ideoque non indiget ad illos etiam
 etiam aliquo habitu divini gentis. Sed tunc
 Operatur intelligit voluntaria electio, respectu
 moral

Operatur praxis?

rationem
 simul pro
 has illa
 ab intellectu
 quod
 intendit
 voluntatis
 To subiecta
 Libere electio
 recepta
 sub electio
 subiecti
 20. Imper
 electio ad
 illa in operatur
 longi sed
 praxis et
 practica et
 et est alia
 praxis et
 recte ratio
 hunc hunc
 et non sunt
 regula ad
 praxis in
 ut praxis
 bona. De

medium & finem ad finem: & actiones
 sunt que ad operam liberam. ut n. voluntas,
 has illas velle et nolle. Et alterius potestas
 ab intellectu, nulla n. operum in se ut fides
 & gratia in se, & praxis. quia velle ut sic
 intendit tunc fieri ut fieri. Sed de gratia
 voluntatis & gratia potest dupliciter accipi.
 10. Subiective, quia talis quoad se a voluntate,
 late obiecta et in eadem subiecta et
 receptata. Ut velle, nolle, amare, & sunt
 actus obiecti et recepti in voluntate, tunc
 obiecti, quia immediate ab ea proficiunt.
 20. Imperative. Quia licet sit gratia
 obiecta ab alia potestate et non a voluntate
 illa tunc gratia in se a voluntate; ut amare,
 velle, fidei, loqui. Voluntas ergo hanc exercet
 praxim et practice gratia, quod ipse gratiam
 practica et in ordine ad praxim obiecta.
 et quod aliena potestatem gratia ad gratiam suam
 praxim ordinat. Et si conformiter
 recte ratio, quia se regulatur et mensura,
 hinc hinc censetur recta, quod sua regula
 et mensura est conformis. Sed mensura et
 regula actum voluntatis in se quoad
 praxim numeratur in se suam ratio. quod
 ut praxim sit recta, tunc esse recta ratio cum
 bona. Definitio Speculativa a ista. Speculatio

Per quam partem dicitur intelligi quod
 speculatio non aliter referatur tamen ad
 finem sed quod ipsa sit finis, ut speculatio
 qua quod speculatio res nates, non referat
 ex se ad aliquam aliam finem sed ipsa
 est finis per se nates.

Nota 20. Ex triplici capite proprie alii,
 quam finem sui speculativam,
 1o Ex ipso ob. 2o si. tunc alii, ob
 quod non potest fieri a nobis, ut metaphisica
 et per se nates sunt finis speculativa
 quod versantur circa ob speculativa tunc
 quod non potest fieri a nobis, metaphisica
 circa ens in eis. Per se nates circa
 naturam entis mobilis.

2o. potest aliqua fieri sui speculativa
 ex modo tendenti in finem ob. ut quod
 tendimus vel pergradimur ad cognoscendum
 aliquid determinatum sui deinde in se, sunt
 partes et per se nates replentur, ut
 finis potest quam de se habet in se,
 finem ob, et in suas partes optet
 sui deinde per se nates vel aliter ex modo
 tendenti et pergradienti. Si est ob nates
 potest operabile, modo in tendenti in illud
 sunt finem illa speculativa finem
 modum.

3o. ut aliqua finis per se nates ex finem
 qui

Scientis.

ad saltem finem. Finis vero scientis
 finis extrinsecus est, ad quem habens
 scientiam illam ordinat. n. q. si qd logi-
 cam aut aliquam scientiam spectant ordinem,
 vel ad honores consequendos, talis finis
 est extrinsecus et finis huius. Quod
 30. Si quis aliam scientiam dicit pro-
 ficere vel spectantem ex fine, illi
 intelligi debet intrinsecus et finis.
 non vero de fine extrinsecus et finis
 his. Nam quibus 30. dicitur magis utique
 habitum huius practicum, q. a necessitate
 utriusque fieri potest a nobis, ita q. habitus et
 effectus sui producit aliquam actionem
 sit practica habitus, hoc n. esse habitus
 speculativum, sed q. producit aliquam opus q.
 est practicum, et non speculativum.

Nota 30. Non esse eadem practicum et actionem 3.
 practica sed habere se finem suum et finem
 ad eundem practicum est actio practica non tu-
 aut actio practica est practicum, q. a practicum est
 tu actio libera voluntatis huius illi obiecta
 sunt impedita. Actio vero practica est illa
 q. potest dirigere actus illos voluntatis liberos, q.
 directis et completis actibus in rebus, q. potest
 dirigere voluntatem in finem operum q.
 actus tu non sunt practicum ut de supra
 dictis patet.

Nota 30.

quomodo differat
habitus practicus
ab habitu speculativo.

Nota quod habitum practicum differens
est ab habitu speculativo ex fine, ita
quod ille habitus sit practicus cuius finis est
proximus, speculativus vero habitus sit ille
cuius finis est simpliciter veritatis sine
speculatione. His probatis sit

Conclusio prima.

Logica docens est vere et simpliciter
scientia speculativa, et non practica
Hoc est de Tho. sup Boetium determinat.
Expt: 5 aristotele.

Probatur
quod logica
docens dicitur
scientia speculativa.

Et patet ratione 1^a. Nam scientia speculativa cuius
finis est veritatis simpliciter, siue specu-
lativa, sed finis logica docentis est contem-
platio veritatis, ergo logica docens est
scientia speculativa. patet minus. terminis lo-
gicis tractare de ea intentione
proprie sic dicitur strando, et recte
necesse illas in sua propria, sicut alia
scientia speculativa faciunt. ergo finis eius
est speculatio, et ergo logica docens est
scientia speculativa.

Probatur quod
logica non dicitur
scientia practica.

Probatur 2°. Certum est logica non sit scientia
practica, de ratione scientie practice dicitur in
beat p. 1° ubi dicitur quod scientia practica
non

non est
mitte
habitus
speculativus
in
et finis
est
est
proxi-
lectura
vata
Logica
Speculativa
Hoc est
lectura
sunt
habitus
dicitur
logica
et
et
aut
quod
est
est

non tollit p. obis nem. opy seu, p. nam, q. non,
 erit sua practica. ma: e. Actus 2. metaphis.
 lectus. q. d. q. fine et obis assignat finem q. dem
 speculativa, veritatem: Practicam vero praes,
 in. p. tal. min. Logica tollit p. obis ens ruis,
 et finis q. te cognos. entis ruis, sed neq.
 ens ruis, neq. q. cognos. praxis, cum
 praxis debeat esse actus distinctus a b. nitel.
 lecturae seu cognos. ut ex dictis supra
 data patet. q. logica non erit sua practica.

Conclusio Secunda.

Logica non est simul Practica et
 Speculativa.
 Haec e. q. tra. autores r. sententia figurare,
 l. ab. p. tal. r. t. practicum et speculativum
 sunt opposita et estis distincta similes
 habitus vel finem creati, sed opposita
 distincta non pot. idem provenire; q. d.
 logica non erit simul sua practica
 et speculativa. min. patet. non n. idem
 et non ut pot. esse r. t. et r. t. p. q.
 mul, q. sunt distincta opposita similes
 art. ma: p. tal. practicum et speculativum
 q. distincta distincta habitus q. d. q. sunt
 distincta opposita.
 Concl.

Conclusio tertia.

Logica utens etiam habet speciem,
labium.

Probatur. Logica utens versatur circa
prentiam sed est habitus q. versatur
circa prentiam a prentatione. ergo
logica utens est habitus prentationis
quod ma: logica utens versatur circa
modos sciendi, sciendi virtutem et angustiam
illos ad se referendo. Sed hi modi sunt
vera prentia ergo logica utens versatur
circa prentiam. et ergo est habitus
prentationis, non tamen scientia prentationis.
Obiicitur ergo. Ille habitus, cuius finis est
non est abstractus, sed est opus, non est pre-
sentationis sed practicus; sed finis legis
est opus et non abstractus. ergo logica
non est scientia prentationis, sed practica.
probat ma: logica non referat in abstractum
nisi in finem sed in opus effectum,
finis in illis est sciendi virtutem et
aliquos modos sciendi, q. sunt per se
q. sunt per se. i. per se. cap. 2.
ergo

ergo finis legis
est prentia
Q. Nost
Logica est
prentationis et
non nam
si vero in
rebus q.
q. virtutem
in finem
prentationis,
et sunt per
virtutem. non
et dicitur in
ha.
Dicitur con-
in virtutem
sunt in re
bit q. finis
non est per
Q. Ha
dicitur et lo-
at q. cer-
re a. in re
et ille q. p.

quod finis logicus erit alij opus: et effectus erit
sua practica.

Q. Negotio minorem si intelligat de
logica docente. alij n. finis non est efficere
syllogismos et alios modos sciendi subtilis,
in nam et proprietatem indagare,
si vero minus intelligat de logica
utente quidem et alia solum et
gestione syllogismos et alios modos
in sciendi, pro hoc tu non erit habitus
practicus, quia illa quae facta in logica uter,
et sunt speculatio, et speculatio deser,
vivunt. non vero sunt praxer aut opus
quodam in externa manu transferri,
tra.

Dices contra logica officit syllogismos
in veritate et scripturis, sed tales syllogismi
sunt in manu exteriori, quod logica habet,
hic per finem veram praxem aut rem opus
transferens in manu exteriori.

Q. Haec compellere logicum tu per accidens
deus et se cunctane. qui ante n. p. se,
tunc efficiere syllogismos interiores mentales,
ratio a. in huiusmodi alij finis non deservit
et illo quod se tunc per accidens respectu illius.

Thomae

Obiectis 20. Intellectus proculatim
 extensivum sui ad opus fit practicum ut
 de 30 de via. Sed hoc y. nity argitur
 per logicam extendit sed opus cum
 argitur fit opus. 30 argitur per logicam
 fit practicum et consequenter logica est
 facta practica 30 gestitum utrum praes
 sum.

R. Distinguenso duplex opus nity et
 aliud intrinsicum et aliud extrinsecum.
 Intrinsicum est opus nity est illud quod
 est proprie intrinsicum et ab ipso quod videtur.
 Extrinsecum est opus illud quod cum quod
 ponitur ab aliis potius distinctis ut
 videtur. In forma 30 ad Mai. R. cum
 distinctio est. Intellectus proculatim extensione sui
 ad opus extrinsecum, quod mai. ad opus intrinsicum
 nity mai. tunc ad nity. Sed nity per
 logicam extendit sed opus extrinsecum
 nity. videtur. Sed quod nity. 30 logica
 est facta practica quae est quod.

Obiectis 30. Intellectus proculatim
 practica, sed logica a directiva opus
 ye

30 de via
 Intellectus pro
 minor. Log
 fit nity
 na opus.
 Intellectus argitur
 argitur. Op
 fit practica
 practica.
 Intellectus habet
 lavi fit quod
 quod nity
 substantiam
 per ali quod
 nity non e
 Intellectus di
 Obiectis
 praes sum
 non nity
 Intellectus praes
 R. Distinguenso
 opus et
 Intellectus
 practica
 non nity
 Intellectus

quod a fine practica patet ma: ex eo n. qd
 habitus practici, qd eo directus esset. qd
 minus. Logica & directiva rationis, qd
 sed rationis & opus, qd logica & directi-
 va opus.

Ad hoc argum qd dicitur. in alio solutum est
 argum. R. 20. Quod alicuius rationis non
 sit practica, dicitur ut illud, finem non dicitur
 practica. deinde non quilibet opus ar-
 quid habitus practicum / unum et primum.
 luri sit opus. Sed opus alterum potest
 quoniam in alio voluntatis, si: vel alteram
 potentiam ^{et si} talis opus dicitur
 per aliquem habitus alii si est alius prac-
 tici, non vero si opus in alio dicitur
 habitus dicitur, est practicum.

Obiicit qd. Logica qua docens dicitur
 qua docens ars, qd est practica et
 non practica. patet qd qd ars
 habitus practici.

R. Dicitur quod ars logica & ars
 qd est practica non ars. in genere et
 similitudine nunc quod ars: qd est
 practica, non qd est ars. quoniam
 non absque in alio logica similitudine
 si nunc et si qd practica appellare

eo modo

et modo que illam supra actum totum
quod & finitudo dicitur appellatur.
Contra. Logica tollit regulose actus, sed
regulose actus se omnes actus spectat, quod
logica est, spectat omnes et spectat tota
practica.

Pr. Distinguenus ma: tollit regulare
actus in actus, quod ma: tollit regulare actus
aliam potentiam aut nego materiam.
hunc ad omnia. sed regulare actus
tollit omnia et actus spectat. actus actus
transferebat in mas oculis, sed
distinguit actus ab actibus actus quod ma:
ut ex parte actus patet. Actus in actu
ho intellectualis, nego ma: minime.
et hunc regulis quod ma.

Omnis res per finis, prout ut
quem logica ordinat bene esse,
vere. sed bene differere quod ma:
intelligit voluntati, et quod actus bene
differendi, et prout. quod logica et
fieri practica. ma: patet quod sola
logica veritas in actus bonis bene
differendi. Confirmat. finis logica
docentis et docere quod ma: sit differendi,
sed docere, quod alius sit agendum.

Pr. Distinguenus ma: tollit regulare
actus in actus, quod ma: tollit regulare actus
aliam potentiam aut nego materiam.
hunc ad omnia. sed regulare actus
tollit omnia et actus spectat. actus actus
transferebat in mas oculis, sed
distinguit actus ab actibus actus quod ma:
ut ex parte actus patet. Actus in actu
ho intellectualis, nego ma: minime.
et hunc regulis quod ma.

in la cum practica. go logica ontologia
practica.

Q. Distinguendo ma: finis docentis
leg: & bene de proce, nego maiorem.
Finis leg: utentis, quod maiorem.
nec tu ex hoc inferes quod logica
utens sit habitus practicus, quia ut in
argto dicta est, illa quae non sunt
proce, sed facultates. minime suffragies
est. Sed bene differere quatenus subit no.
lunati et quatenus, proce pro ad
exercitum, et ad omnem. quo ad gratiam
et proce nego minorem. Ut nota
proce quo ad usum et proce non
pepe reperiri in natura ut facile col.
leges ex dictis proce, licet quo ad
exercitum bene illo sit aliquid proce
ad mitti, eo quod aliqua actio de se
precul abire, et modo et preculabili sit
quasi ab aliquo habitu practico. ut si
prel hie et nunc ipse precul aut cum
natura divina, illa preculatio sit de
proce quo ad exercitum non ha que ad
usum, et hoc grauit satis et tran om
apparentia in natura pepe dari proce.
ad affirmatiu patet ex dictis. licet
natura loceat quod sit differentia

f

ga tu bene deprece q' q'q' preculat' ut
 trura preculat, indunt illud non est
 vere practu.

Dubium Quartum

Quid et Quotuplex
 sit Ens Rationis. Quo-
 modo fiat. Et quæ
 Causæ illius. /

Ens duplex.

Nota 1° Ens ratioe posse dupliciter sumi.
 1° Late. et sic q' uny, res ab intellectu reformata
 et in illo subiectata tunc entia ratioe. ut actus
 intelligentis. verba mentis, species intelligibiles, ha-
 biles intellectuales q' in intellectu recipiunt, sunt
 entia ratioe. Nos tunc hoc modo non referuntur
 prout hic ens ratioe, q' ista est q' dicitur
 sunt absolute entia realia à parte rei
 existentia.

2°. Sumitur proprie et strictè ens ratioe ad
 unum propositum, q' illo scilicet q' nec habet, nec
 habet

habere potest aliud esse quam dicitur in actu.
et ceteris definitur hoc modo.

Ens ratio est illud quod in ha-
bet esse obiective in intellectu.
Et sic ens ratio non habet veram existentiam
sed fictam et confirmata ad modum veri
entis.

Nota 20. Ens ratio sic definitur propter
opponi enti reali. Ens n. reale est illud
quod potest a parte rei ante omnem mentem
existere. Ens vero ratio ante mentem
rationem actiue existit esse a parte rei, sed
in obiective in intellectu. Ex quo inferitur
multum ens ratio posse fieri ens reale, et
est contra nullum ens reale posse fieri
ens ratio; quia habet oppositas. Sicut
non potest fieri ratio, irrationale, obiectum non
opponitur.

De hac duplici ente quod non solet ceteris
An inter ens ratio, et reale debet aliquid
ens medium.

R. ad quodammodo contra quodammodo cum sub genere,
re entis non datur medium inter ens rea-
le et ratio, id est, non potest esse aliud ens
quod nec sit reale nec ratio. quia si extra
rationem existat, est ens reale. quod vero
in ratione obiective existit est ens ratio
sed

Definitio
Entis ratio.

Ens ratio et rea-
le opponuntur sibi.

Definitio, Entis
realis.

Inter Ens ratio
et reale non
datur medium.

sed inter haec duo non datur medium
 quod nullatenus poterit dici ens, quod nec sit reale
 nec rati. Quod si sit, nec est, aut
 esse potest ante gratiam inchoatam, vel non est
 nec esse potest ante gratiam inchoatam. Quod nec sunt
 duo contradictiones inter se, non potest asseri
 non medium.

Ens reale potest
 existere actu
 vel potentia.

Et diximus ens reale spiritus esse aut
 esse potest ante gratiam inchoatam licet non rosa
 in hyeme nihil quidem reale sit actu,
 et tamen ens reale potentia. hoc est, potest saltem
 existere ante eam inchoatam actum, et quam
 vis in hyeme rosa per se non inchoatam
 apprehensibilem existat, tamen ipsa apprehensa
 existit, ut extra eam potest in parte
 aeris existere. quod circa non habet gratiam
 subiecti rati, quod postulat tamen in rati esse
 et extra rati nulli modo esse.

Et idem dicendum de aliis entibus non
 existentibus actu, aptis tamen ad existentiam
 in actu non ante inchoatam gratiam.

Nota 30. Aliques autores negare
 hanc dandi entia tamen rati hoc modo ex-
 plicata. Sed hoc opinio contra scripturas
 datur, statuiturque esse danda dandi gratia
 rati quod tamen habent esse obiectum inchoatam
 illarum nulli modo existere posse ante
 gratiam inchoatam. Et probatur in ratione
 30

10. Inter
 unum enim
 representat
 tamen futu-
 rorum, mo-
 do hanc op-
 et aut tamen
 a parte rati
 sed non
 habetur.
 est ens rati
 rati, quod
 in parte
 potest futu-
 Probatur
 rem in se
 esse, sed
 non potest
 ens rati
 nisi illa
 gratiam
 apprehensibilem
 et tamen per
 se hanc rati
 mentes.
 Nota per
 hanc inchoatam
 spiritus existit
 tamen non

debeat esse per species creaturam quia deum per
in se non cognoscimus in hac vita, sed tu
quia creaturae sunt effectus Dei, in deo quod partem
trahunt quod effectiones licet singulis et in
falso modo. et sic per species creaturam licet
in parte de venimus in cognitionem Dei, quia cre-
aturae sunt similes Deo; Hic protalis sit

CONCLUSIO PRIMA

Essentia Entis ratio in se est quod haec
realiter est obiectiva in intellectu.
Haec conclusio patet ex deo supra data
et ex eo quod ratio admissit
tantum de diffinitis in explicando illo quod
obiectivo. Quodam autem modo est ipsum con-
ceptu effectum a nostro intellectu quod tu multum
errant, cum conceptu illo, ut in se notabili
sicut, sit verum ens reale, per verum et verum
lem influentem in intellectu conceptu. Remde quod
omni conceptu, non est ipse conceptu, sed ens ratio
et obiectu conceptu, quod non est ipse conceptu, quod a.
de ipse ratio ratio et conceptu. potest habere duos
plures sensus. Primus est quod ipse ratio ratio
sit ipsa conceptu, quod sensu vero falsus est, non n.
conceptu, sed est conceptu conceptu et ens ratio, ut
patet. Secundus sensus est, quod ipse ratio ratio
ratio sit conceptu, hoc est, esse obiectiva tu in
conceptu, et hic sensus legitime est. Ex quo inferri
ens ratio non est conceptu, sed tu quod existens
per conceptu, ita tu ut alia sit existens
conceptu; alia existens ratio ratio. Existens
quippe

Essentia Entis
ratio in se.

Explicatio
entis ratio
et obiectiva.
Sed quod
ipse conceptu.

quippe conceptus & realis, essetia vero entis
ratis. e. ratis.

Scdm quos efficitur
de denominatio
extrinseca.

Alii dicunt ipsam entis ratis in eis consistere
in denominatio extrinseca. Sed hi non recte
quia totum actus proprie denominatione ab actu
sed ens ratis e. totum actus, qd non e deno-
minatio. nempe tu, qd denominatio ista
extrinseca fuit sub entia ratis, tu non
e ens ratis se denominatione e. extrinseca.
et consequenter ens ratis in eis non potest con-
sistere in illa denominatione extrinseca.

Ens ratis fit ex
coniunctione
reru compositi,
libit, sed non sp.

Alii dicunt ens ratis consistere in giuncti-
one reru in compositum, ut pto mag-
ister giungit huc in et cerum, et fuit
una aut ex illis duobus hinc coeorum se.
illud qd fit effectus, et ens ratis, qd
fit ex coniunctione reru in compositi-
uum qd coniunctio a parte rei recipi-
unt. Hae sententia que ad hoc uerum dicitur.
nempe effectus illud ex hinc et cerum
aut ex aliis actus in compositi-
uilibus qd ens ratis, falsum tu e. et ens ratis existere in
coniunctioe tali reru in compositi-
uum, qd dicitur multa ptra ratis qd
tali coniunctione carent, ut Petrus ratis u. qd
qle in petro ad se ipse, cum dicit, petrus
ad se ipse in qtu hnt ratis qd. non e uera
et realem rotatem, sed tu per rotatem
ratis qle uera ens ratis et tu nullam con-
iuncti-

u. q.
Petrao.

inueniunt
fuit accedat
in eis se
be non na
modum
a parte
pote obia
aliud spe
in eis r
positum
Grave
ratis fuit
fit dicitur
aut hinc
hinc hinc
alis uero
dicitur a
quia act
entis ratis
ben hinc
ad ratis
receptu
actu cog
e. Con
ens ratis
fundamen
fundamen
ens ratis
a ratis
nullum tu

in unione rem in compatibilitate explicat
filiis reiectionis sententis. Res operum entis ratio
in cor constitutum in quodam entita,
te non vera, sed apparente tm, et ut
medium se veri entis affirmatio cui
a parte rei repugnat existere, et tunc
quod obicitur, nec esse extra hoc obiectum
aliud esse participat. Quare ratio eius
in entis ratio et explicat q. Deficiens supra
propositam.

Esse entis
ratio fit
nos.

Quare cum tota natura entis ratio sit a
parte se habet manifeste, q. extra entis ratio
sit obiectum a ex ordine seu habitudine
virtutis ad rationem. ita, q. virtutis illa
habitudinis constituat operum entis ratio, actu
alio modo existere illis: si ut extra actus
dentis e parte in hanc q. obiecta vero
quia actualis in hanc, ita et extra
entis ratio desumitur ex hoc q. dicitur virtutis
vera habitudinem in ratione obiectum tm
ad rationem vel rationem. existentia vero ex
respectu actuali ad eundem, hoc e, quod
actu cognoscitur et obicitur.

Conclusio secunda

Ens ratio dicitur q. in illud quod habet
fundamentum in re. Et si id quod non habet
fundamentum in re.

Divisio En,
tis ratio.

Ens ratio q. non habet fundamentum in re et illud q.
a deo factum, hoc e, id q. fabricandum virtutis
nullum habet motum in re, vel occasionem:
ut q. d.

Ens ratio q. no
habet fundamentum in re.

habet quippe illas partes animatum quas quin-
 git inter se & in girachis a parte rei & in
 gestis. go illa dicitur ta nulla.

R. Verum esse incho non habere partes
 illas aptum ad quorum similitudinem offer-
 mat Chymorra, nes ha nec fundamenti
 non intelligimus quid unq, sed illud q
 formet; nullu vero motum in des habere
 mety ad formanda talia monstra titt
 vero in offermandes alios vutibz raris, in
 negant, et privant, et relant. q que rait
 sub extra rait, infra in solutioni by argu,
 mentem explicabitur. Ex q q dicitur
 ad huc alia ditta inter ista monstra
 ab incho offermata, et alia extra rait q
 hnt fundamentu in re, q illa se: ceprante
 actione mety statim totaliter destruantur:
 hanc vero et gest acti onem mety rae sui
 fundamenti t maneat, ut lang ma
 de universalitq patebit.

e Conclusio tertia.

Ens rait sunt nec verum nec realem titt
 entitalem, ita nec verum nec realem alimig
 cae influent pot terminare.
 Hanc contho e rait. Et probatur.

Ans cae reptiter influens et cau sans qd,
 at verum et realem istu, sed ens rait non
 a veru et realem isty, imo caret oi realitate.
 go ens rait non pot dnuq verum et realem alimig
 cae influent. min, patet. ma: e totis et om
 philosphem. Et q bntu. 1

Similiter quoque dicitur natura humana unum
 quoddam unitate quae ab inferioribus huius et
 eorum quendam in ista ad plura numerum non dicitur,
 sed una fit quodam ens cuius sunt se. quod cogit
 nihil naturae humanae, non eo modo quod
 in se. quia natura humana fit se non tollit
 istam unitatem vel in istam, sed e diuisa
 in plura sui generis. Similiter quoque concipitur
 accidentalis affinitas eorum, fit ens cuius
 quod dicitur eorum non per se in se, cum in se
 non sit eorum, sed per se remotis eorum,
 dicitur, et se de aliis eorum dicitur.

2a Pars Conditio nullam habere videtur
 distinem in istis eorum, quod sunt plane ficti,
 huius. huius n. n. g. Chymara tollit suam opinionem
 et perfectam existantiam, quod partes dicitur formam
 autem cognoscant vel unitas, non necesse est
 quod partes illas fit se. quod saltem eorum
 dicitur, huius perfectam et opinionem habebunt existantiam
 quod cognoscit terminat ad se ipsam, non vero ad
 ipsas res, ad quam similitudine ipsa cognoscant.

Alia quoque eorum dicitur vel negat, privati, et
 relata, huius perfecte existantiam, quod cognoscit ad ipsam
 terminat, et non quod cognoscit fundamentum.
 Existit eorum dicitur vel dicitur. Isti
 sunt ex actuali cognoscit, sed si ens quid existit
 fundamentum, existit eorum dicitur,
 non actuali - quod. Probatur 2o ex huius thema. 7.
 metaphis. lect. 2. Alii autem eorum dicitur huius existit
 quod dicitur eorum illa aliquid negotiatur, sed nego
 ciam

2a Pars probatur. Ens ratio cognoscitur
distincta cogit ab ea q^{na} cognoscit ens reale
sed ens ratio habet suam formam expressam
quod ens ratio cognoscit per suam expressam
formam.

3a Pars probatur. Est sufficienti enumerare
si non cognoscit ens ratio per suam expressam
formam entis realis, tunc est cognoscit conceptu
quod est causatum ex se expressa et mixta,
sicut ens reale. q^o probatur. Ex ob n^o q^o cognoscit
naturam humanam q^o est unita in multis ma-
nibus tunc differentibus attributis illi rationi suae,
quod ens ratio. 2o Praesertim cogit natura humana,
sicut conceptus suam formam expressam quam mixtam
mixtam q^o est unita in multis partibus, affirmat suam
expressam rationem entis.

Conclusio sexta.

Cum entis ratio mixta humana nec ab
ulla potentia tam externa quam interna
ab intellectu distincta potest causari ens ratio
nisi in quantum participet ab intellectu. Nec
ipsum intellectum divinum potest facere ens ratio, nec
angeli eius, nisi in illis quod non daret et
comprehensibile cognoscit.

Haece sententia variis habet graves. Ita probatur.
Intellectus humanus potest attingere ens ratio, immediate
quod potest illud affirmare. patet sequitur. quia hunc potest
ens ratio potest immediate attingitur. probatur autem
ex iam supra dictis. Quod nec nulla potentia
tam interna quam externa ab intellectu
distincta potest causare ens ratio, patet. quia nulla
alia potentia potest fortiter attingere ens ratio cum
illud

2a Pars
3a Pars
4a Pars
5a Pars
6a Pars
7a Pars
8a Pars
9a Pars
10a Pars
11a Pars
12a Pars
13a Pars
14a Pars
15a Pars
16a Pars
17a Pars
18a Pars
19a Pars
20a Pars
21a Pars
22a Pars
23a Pars
24a Pars
25a Pars
26a Pars
27a Pars
28a Pars
29a Pars
30a Pars
31a Pars
32a Pars
33a Pars
34a Pars
35a Pars
36a Pars
37a Pars
38a Pars
39a Pars
40a Pars
41a Pars
42a Pars
43a Pars
44a Pars
45a Pars
46a Pars
47a Pars
48a Pars
49a Pars
50a Pars
51a Pars
52a Pars
53a Pars
54a Pars
55a Pars
56a Pars
57a Pars
58a Pars
59a Pars
60a Pars
61a Pars
62a Pars
63a Pars
64a Pars
65a Pars
66a Pars
67a Pars
68a Pars
69a Pars
70a Pars
71a Pars
72a Pars
73a Pars
74a Pars
75a Pars
76a Pars
77a Pars
78a Pars
79a Pars
80a Pars
81a Pars
82a Pars
83a Pars
84a Pars
85a Pars
86a Pars
87a Pars
88a Pars
89a Pars
90a Pars
91a Pars
92a Pars
93a Pars
94a Pars
95a Pars
96a Pars
97a Pars
98a Pars
99a Pars
100a Pars

Itum abtingere regnat ceterum subis realis
cum ante raris. conferre nerva opprim
mum mity-go.

Traximus niso in qtho partibus ab mta
censum n. gtabitudo in agnitionem
prepe ex gtabitudo ad mta mitali,
ha mta mta mta q sunt ante raris
hee tu non ex gtabitudo mitali, sed mitali ex mitali
mity mity, quae ex gtabitudo ad subordi,
mte mitalium regit.

Quid mity dicitur non pot facere ens raris
pbat. facere ens raris dicitur mitali
mte cognoscendi. Sed hec non pot fieri de
mte dicitur, q om pbat mitali cognoscit
go mity dicitur non pot facere ens raris,
pbat mitali. hunc fit ens raris, qto cognoscit
res aliter abiter ac mitali, sed hec dicitur
mitali mte cognoscit, go ad facere
ens raris.

Ultima pars pbat, q mity angelic
fi: non pot facere ens raris, nisi in his
q mitali cognoscit, raris n. mitali humani
fuit ens raris, q cognoscit res abiter ac in
se sunt, sed et mitali angelic pot cognoscere res
quam cognoscit mitali non pot abiter ac mitali
sunt. go mity angelic pot facere ens raris.

Obicies qo Ens raris dicitur a parte rei ante
com opnem mitali, go ens raris non e tu ob,
iactine in mitali. quia patet, ens pbat. Primum
fuit dicitur ens raris, ad mitali dicitur a parte
rei, go ens raris dicitur a parte ante opnem mitali.
pbat

probatur minor: Coecitas e privatio visus, sed
 coecitas dat a parte rei ante omnem gratiam
 mentis, ergo idem q. antea. plures ministerium,
 ante omnem gratiam mentis petri e coecus, ergo coecus
 dat a parte rei.

R. Negotio ans, et ut gratiam & concedendo
 meri: et distinguendo omni. Privatio dat
 a parte rei, fuitque per seipsum q. modo
 formae positivae, nego omni. matter, ut
 remotio formae dat a parte rei, quod omni.
 Pro quo ut in duplex esse ens reale. Aliud
 positivum. aliud remotivum.

Ens reale du-
 plex.

Ens reale
 Positivum.

Positivum e, q. habet affirmativam et positivam
 conditionem et non adfert negationem. ut
 homo, leo, lignum &.

Ens reale
 Remotivum.

Ens vero reale Remotivum e illud q. in se
 non habet veram et positivam conditionem sed
 tamen ante omnem gratiam mentis adfert negationem
 sive remotivam alicuius formae. ut coe-
 citas, fenebrae. Et si remoueat formam
 respectu sibi apti, vocatur privatio, si vero re-
 spectu sibi inepti, vocatur negatio. Haec ergo
 contra Remotiva privatio se: et negatio si
 sumantur sibi suam propriam rationem sibi
 q. adferunt remotivam formae, sunt
 tentia realia, ante omnem gratiam mentis petri habet
 remotivam visus, et non tamen e coecus ergo obiectum
 inveni. Si vero sumantur facta inha remotiva
 sub ratione alicuius conditionis positivae, ut quia
 solent, non habent esse ante gratiam mentis sed tamen
 q. inveni cum a parte rei careant conditione,
 et

at potius dicant remotionem entitatis, q. nam
entitatem. Et sic intelliguntur fructus.

Obiicies 20. Datur aliq. ens raris q. rey
sit raris neg, negat, aut pri. n. a. go; illa
dico entis raris raris adagnata. quoniam
patet, p. b. a. s. Denominat extrinseca
solum Thomistam opinionem e. ens raris,
q. tu nihil ex his tribus e. go.

R. Negato autem ad p. t. a. m. negatur minor.
Denominat n. extrinseca fructus e. raris
raris; Dixi fructus, q. a. m. a. t. t. e. r. q. d. nulla geny
entis raris reducitur, sed e. ens reale. Jam fructus
vero denominat extrinseca dicit raris
denominati ad formam extrinsece denomi-
nandum. q. raris p. f. a. c. t. o. n. o. n. r. e. a. l. i. s. e. s. s. e. d.
raris. Et sic cognitur, esse resp. sententiam.

Contra hanc doctrinam nulla solent
fieri arguta q. b. y. admodum sarij ostendunt p. b. a.
re denominates extrinsecas esse entis rea-
lia. Sed si q. d. p. b. a. n. t. t. u. n. p. t. a. n. t. e. s. s. e. r. e. a. l. i. a.
m. a. t. t. e. r. n. o. n. v. e. r. o. f. r. u. c. t. u. s.

Obiicies 30. Quisq. t. h. t. c. a. m. r. e. a. l. e. m.
e. e. n. s. r. a. r. i. s. t. h. t. c. a. m. r. e. a. l. e. m.
g. o. l. e. q. u. i. d. r. e. a. l. e. m. a. i. p. a. t. e. t. p. b. a. s. m. i. n. o. r.
c. a. m. e. n. t. i. s. r. a. r. i. s. e. n. t. i. t. y. s. e. d. n. i. s. t. e. e. p. o. t. e. r. i. a. e. p. a. t. i.
n. a. r. e. a. l. i. s. g. o. e. n. s. r. a. r. i. s. t. h. t. c. a. m. r. e. a. l. e. m.

R. Distinguenso mai: quisq. t. h. t. c. a. m.
r. e. a. l. e. m. p. r. i. m. a. r. i. e. e. t. d. i. r. e. c. t. e. s. u. i. c. o. m. p. a. t. i. v. a.
e. r. e. a. l. e. q. u. i. d. o. m. a. i. i. n. d. i. r. e. c. t. e. s. e. d. o. n. e. s. u. i.
c. o. m. p. a. t. i. v. a. n. y. q. u. i. d. o. m. a. i. e. o. d. e. m. m. o. d. o. d. i. s. t. i. n. g. u. i.
s. u. o. m. i. n. i. h. i. c. i. t. n. e. n. t. i. s. r. a. r. i. s. s. u. o. m. a. j. o. r.
c. a. u. s. a. t. u. m. a. b. n. e. t. a. h. o. c. t. u. n. o. n. s. i. t. d. i. r. e. c. t. e.
at primis.

Obiicies
ad primam
negat sed
cognitur
Obiicies
le a nobis
qua parte
q. m. i. n. u.
cognitur
R. Ex d.
solum exp
sed cognit
his q. n. t. o.
p. b. a. t. e. c. o. m.
realis, n. e.
p. b. a. n. t. i.
solum ent
ens reale
ens reale
aliquo q. n.
ad m. i. n. i.

D
Qu
ile

et primario; sed nisi recte, & sequitur. quia res cog-
noscitur tali modo ac nisi fuerit, ex quo
cognoscendi modo resultant entia raris.

Obiicit 40. Ens raris non est cognoscibile;
le a nobis, ego negat fieri & cognoscibile. & se,
quod patet, omni & talis. Vel n. cognoscere h. &
ppriam spem, vel alienam, sed p. multa
cognoscitur, go nullo modo & cognoscibile.

R. Ex dictis, Ens raris cognoscitur & ppriam
spem expressam, non in impropria.
sed cognoscitur p. spem impropria entis rea-
lis quod a. ens raris, q. d. alteri lineae,
possit cognoscitur & spem in propria entis
realis, non aliter clare patet. magis ex-
plicandi facilis e, si dicat spem improp-
sam entis realis non ex aquo representare
ens reale et raris, sed primo et p. se representare
ens reale, secundario vero ens raris, cum
aliqua quasi subordinare, nisi quia ens raris
ad modum entis realis cognoscitur. f.

Dubium Quintum.

Quodnam sit Ob-

iectum Logicae

Variae

Varie et multum differantes sunt de isto
Logica sententia.

Prima est nominativa, quae attribuit logicam
de nouis agere, vel inde sumptis, vel cum
figurat.

Secunda sententia habuit per se logicae ens reale,
has se: quibus omnibus quatenus dirigibiles,
hanc praesentem multi ex modis omnis et ex antiq.
vixit Scotus, Gabriel et alij.

Tertia sententia quae est Thomistica ponit per
Obiecto Logicae ens rationis. Ita D. Tho.
Sunt quidem et aliae sententiae, eas tu hic enumerare
nolumus, sed per explicitam 3am sententiam quam ad
mentem confirmare amplectemur.

quasi de
natura generis
scilicet per nucleum
his se:

Obiectum duplex.

Nota 10. Duplex esse Obiectum.
Aliud Materie. Aliud Formae.

Obm fronte qd.

Obm fronte dicitur illud quod per se attingit
a sua vel potentia aliqua, et ratione cuius caetera
rae sua attingunt, ut color n. g. et obm fronte
potentia nisi non, quia ille per se attingit et ratione
illius a se ab ipsa attinguntur.

Obm mate qd.

Obm Materie vero dicitur illud quod non per se
sed ratione alterius in considerationem venit, ut
panis n. g. dicitur obm mate potentia nisi non, quia
panis non ratione sui sed ratione coloris attingitur
a potentia nisi non.

Obm fronte ite
rum duplex.

Nota 20. Obm fronte item dicitur in
Rationem frontem quae. Et Rationem frontem sub qua.
Rati

Rati fronte
qua sua
Rati fronte
qua sua
attingit.
Rati fronte
qua sua
Nota
et ad agere
Obm ad agere
Ponit in
et ad agere la
ria per se
Obm mater
ad agere
quod in tali
in potentia
quod nihil per
tamen; ratio
dicitur ad ca
hunc potentia
alio, aut
videntur
tamen, ut lam
agnationem
Obm fronte
sunt pro
Obm fronte
aut per se
fiderant

Ratio finis quae, & ipsa res vel ratio quae ab aliis
qua fieri vel arte attingitur; scilicet color.

Ratio vero finis sub qua; & modo sub
quo fieri vel arte illam rationem finem, quae,
attingit. Quae in potentia visiva nunquam patet.
Ratio finis quae, n. illius, & color. Ratio finis sub
qua; & lumen quae colorem manifestat.

Nota 30. Obiectum finis esse duplex. Aliud
est adaequatum. Aliud in adaequatum.

Obiectum adaequatum illud quae in se complectitur
genus in tali forma, unde obiectum, praeterea,
et aegre late patet ac ipsa forma; et ad quae
non quae in illa traduntur, veniuntur.

Obiectum vero in adaequatum est tunc pars obiecti
adaequati, et ad quae non sua veniuntur
quae in tali forma traduntur. Existent huiusmodi
in potentia visiva, cuius obiectum adaequatum est color
quae nihil possumus videre, nisi sit color effectus
tunc; unde est quod videtur in ratione visibilis re,
dicitur ad colorem. albedo a. est obiectum in adaequatum,
tunc potentia visiva, quae non sua quae videtur finem
alba, aut videtur ratione albedinis, neque sua quae
videntur redierunt ad albedinem; sed aliqua
tunc, ut lana, mixta. Et in forma obiectum in adaequatum
adaequatum est obiectum partiale. Inter ista
obiecta partialia sunt in adaequatum quodam
sunt principalia, quorum minus principalia
obiectum principale est illud quae ceteris praestat,
aut quae excellens est et aliis quae in tali forma con-
siderantur, ut obiectum principale metaptose
est

Ratio finis quae.

Ratio finis sub
qua.

Obiectum finis
duplex.

Obiectum finis
adaequatum.

Obiectum finis
in adaequatum.

Obiectum in adaequatum,
quatum, sine
partiale duplex.

Obiectum in adaequatum
quatum principale, quod?

Obm frud aqua,
tunc ming prim=
cipale, qd dicitur

to Deo, qd alius qd metaphys in gidenam
sub rae entis addit, qd stat. Quamuis
et obm principale pedit dicit id, qd e fruis
principalis quem sua intendit. Obm vero
ming principale a id qd inter alia per
fratia sta non adest excellens et notabile
c. His prandulis sit

Conclusio prima

Obiectum frute et adaequatum lo,
gicw, non sunt voces.

Hanc sententia qd ha piam opinionem,
pbatu in rae.

Voces non sunt
Obm frute logicae. i.

Obm frute et adaequatum alienig frua
e illud, rae cuius ora attingunt qd in tali
sua tractantur, et ad qd ora revocantur.
Sed in logica multa tractant qd non rae
vois attingunt, neq, ad illas revocantur
qd voces non erunt Obm frute et adae,
quatum logicae. mai. pbat ex naq,
sti frutis et adaequati. pbat min. In logi,
ca tradunt rae dicit, dicit, et alia om in,
strumentum ferenti, sed de hac ora non
qsi de rae rae vois, neq, ad illam revocantur,
cum talia instrumenta frutter
non sint voces, et sine veriby no frut opti,
me gidenari, qd voces non erunt Obm
adaequatum logicw, et frute. Veru tunc,
logicam secundario gidenare voces, qd in
illis sunt Obm hpm in tabula dicitur in dicitur
representat.

20. Obat

20. Obat
adaequatum
demerit
fructus
q d voces
dicitur ha
fructus ha
pbat ha
pbat ha
adaequatum
Con
Negat
frute et i
pbatu
voca q
adaequatum
pbatu
q d voces
pbat ha
fructus ha
pbat ha
adaequatum
Con
Obm fr
pbatu
mentu
fructus
pbatu
partes un
adaequatum

20 Probatur Coniectura. Vnde etiam fuit et 2.
 ad cognationem utriusque fuit unig. proprietates
 demonstrantur in tali fuit; sed logica non
 demonstrat nisi omnes de veri ly, sed de re ly
 q. p. voces figunt, ut q. d. demonstrat fuit
 demonstrabitur genere fuit, non demon-
 strat hoc de hac voce, sed de illo q. p. illam
 figunt. q. d. voces non erunt etiam fuit et
 ad cognationem logicam.

Conclusio secunda.

Negre nãa reales sunt etiam
 fuit et ad cognationem logicam.

Probatur rãe Coniectura. Agere de nãis
 rerum consideratis fuit realitatem et
 entitatem fuit in pluri, et meta-
 phisicam, q. d. non ad logicam. q. d. patet.
 q. d. logica et metaphisica fuit distincta fuit,
 q. d. hinc distincta etiam, fuit et ad cognationem.
 Hinc coniectura magis probabitur ex dicendis.

Ens reale nã
 et etiam logicum.

Conclusio tertia.

Etiam fuit et ad cognationem logicam non e
 fuit, nec demonstrat, nec argu-
 mentum; nec magis differenti fuit
 fuit.

Probatur hinc Coniectura, quae habet varias
 partes unica tantum ratione. Obiectum ad-
 cognationem debet complecti omnia, quae
 fuit

trahantur in tali forma, sed nulla ex propriis in genere
 distincta est in logica trahantur, sed nullum ex his
 erit obiectum adaequatum. maius enim est genus et species
 in logica considerantur rationes generis et species,
 distincta, scilicet et potius, definitio et divisio; item genera,
 rationes proprietates proprium, aut polleuntia et
 conuersio, sed nec scilicet nec demonstratio
 nec argutio nec modus disceptandi, scilicet
 accepti distincta ista est, cum specie distincta,
 quam ab illis. ergo non comprehendunt
 obiectum in logica trahantur: et ergo non erunt
 obiectum finis et adaequatum illis.

Conclusio Quarta.

Obiectum materiale remotum logicae sunt omnes
 res mundi. Tres vero operationes mentis sunt
 realitatem consideratae sunt obiectum materiale
 proprium. Haec conuenit tota duas partes.
 Quia Probatur ad Logicam spectat definitio
 uis, diuisio, et argutio, et tradere propria
 definitio et diuisio et argutio: sed de obiectis rebus
 potest fieri definitio, diuisio et argutio, ergo omnes res
 mundi sunt obiectum materiale logicae. consequenter
 quod illud obiectum materiale alicuius formae qua
 ratione alterius attingitur, et in quo reperitur forma
 suam rationem finem, sed omnes res mundi sunt
 attingi a logica non solum realitatem et reali-
 tatem propriam, quia formae hanc ad alias formas
 spectant: sed ratione formae logicis. haec ratio
 definitio, diuisio, & ergo omnes res mundi sunt obiectum ma-
 teriale logicae, quia in illis reperitur potest rationem
 finem sui obiecti.

2a pars

2a Pars probatur. Nam in quam aliqua
 ars suam formam introducit et sua mate
 illius, sed logica introducit suas formas logi
 calis in tres partes in se in man. qu
 ysa erunt obm mate logicae. Deinde 3.
 partes mentis veniunt in consideratione logicae
 sed logica non considerat illas sumptus rea
 liter ratione sui sed ratione formae logicalis, quod 3.
 partes mentis sunt realitatem accepta sunt obm
 mate logicae. maior quidem ab obm. probat non.
 considerat partem mentis sunt realitatem
 spectat ad animatum in, quod non ad logicum
 sequa vero bene inest. si n. partes mentis
 considerant a logico non ratione sui, sed ratione al
 terius formae, erunt duo obm mate logicae.
 Proximae res mundi esse obm mate formatae;
 partes vero mentis prae. Quia existimamus
 formas istas logicales per prius reperiri in con
 ceptibus suis, sunt regulas et precepta logicae
 dispositis, et postea ex illis denominatum ista
 in conceptibus obiectivos determinari, ita ut prius
 formae desit reperiri n. y. in conceptibus istis
 sunt representantibus genus obiectivum, postea a.
 in re ipsa, quod obiectivum substat tali intentioni
 desit scilicet.

Conclusio Quinta

Obm mate et aliquid quatum Logicae
 @ Ens Rationis disjunctivum.
 Haec conclusio et eius inter themistas, ante ois
 probem, sciendum, nos non penere per obm
 mate Logicae Ens ratioe sumptum in tota
 sui latitudine quatenus ois extra ratioe
 complexiv.

Ens duplex.

et non reale. Si essent entia realia facta
 formae, vel essent substantia vel accidentia, non
 in homine pot. dici; qd non sunt entia realia.
 mai. patet: qd ens reale admodum sibi dis-
 tin. substantia et accidentia. p. hoc min. v. p. ut
 vendo p. via qd cementa, et mixta si forma
 huiusmodi esset accidentia alij, esset qua-
 litas, sed non e. qualitas, qd. p. hoc min.
 qd alias in conceptib. nostris p. hoc illa quali-
 tatem requirit distincta qd. am qualitas y
 non e. dicenda. p. hoc hec. Conceptus mentis
 p. distinctionem illam logicam nihil accipiunt
 intrinsicè illis inherens. qd. formae illae
 non sunt qualitates reales. consequenter po-
 tet. p. hoc aut. Nam p. hoc q. isti conceptus, aut
 rati. n. g. accipiunt ab intellectu et considerantur
 ab illo quatenus exprimentur essentiam hanc, ita ut
 unus determinat alium p. modo extra hentis
 et contrahibilis, hnt formam logicalem se,
 tis se: sed hec nihil reale intrinsicè in
 illis. qd. p. hoc min. qd. conceptus accipiunt vel
 considerari hoc vel illo modo. e. denominatio
 extrinseca nihil reale ponens in illis, siudi-
 tem considerari vel concipi tali vel tali modo
 nihil reale pot. in illo; qd. et in conceptib. esset
 tali vel tali modo distincta vel accepta
 nihil reale ponet. Probatur ulterius q. illa
 disto in forma logica p. p. sine sumpta non
 active, sed qd. ratio hanc in conceptib. fructu
 quum directivis. p. omne bona in se
 regulas logicæ, distincta e. p. ut ad membra
 dividenda, et respectu illorum e. tota q. d. am
 pote

disto p. sine
 sumpta e. ens
 ratio. q. p. tr.

potentiale. sed hoc non datur a parte rei
 go nec supra passiva logica est qd
 reale. probat numer. in re non datur totum
 potentiale, nec datur a parte rei vado qdam
 ens et superior ad singularia, ut patet, qd
 oia a parte rei sunt singularia: go si hoc
 forma non reperitur nec pot reperiri a par-
 te rei, supra certa illa passiva est ens
 rans. hoc vado probat de ente de qly agit
 logica p se. qd oia sunt infra rans, ut
 esse univertale, esse genericabile, esse per se
 mentu. q existit in collocat superioru et in-
 ferionu fructu nihil e a parte rei, go lo-
 gica tm agit de talibz entibz rans. et go
 oim frute logica est ens rans dixer hinc.
 Probatur contrus. Ens rans logica tollit sua
 opam et proprietates demonstrabiles, go e oim
 frute alienig scia, sed nulla alia scia datur
 q de hoc obo disputet, ut si unu venti per
 singulas suas patebit, quam logica,
 go logica probabit hoc ens rans p obo frute.
 competunt siqdem ipsi p proprietates ois,
 quas debet habere oim frute alienig scie.
 vae n. illis quiderat logicis nostris q ceptu
 et nas vemu in qtu si. substaut tali netali
 forme qe ens rans.

Oim frute logi-
 cae ens rans.

probatur.

Conclusio Sexta

Ras frutis sub qua logica e ab-
 stractio ab oi ma tam sensibili,
 quam

quam
 Opato m
 go et il
 illas, qd
 conatus l
 Oici
 lates de
 ois p
 cuius p
 les, pof an
 entia reali
 go. non p
 in opo on
 non seunt
 di frugue
 p probab
 q nec r
 ens rans
 P. Nij
 las esse
 P. Ois
 eta, non
 probat n
 ig raso
 q tu p p
 ab illo.
 dem rans
 Oificies
 aliquem
 d'p'it

eodem modo illi ut dispositi non erunt ens
 vane sed reale. Et ergo dispositio illa propria
 conceptum non erit ens vane. mai: gratel
 q' b'at' mines. acty q' missam causant fieri
 habitum habitus sed habitus fieri q' est realis
 ergo illi acty ut sunt dispositi in firmam
 syllogismum causant utique est reale.
 quare patet. nisi n. dispositio nocent tales
 concepty in forma syllogismi omnia generant
 habitus fieri. Remota et habitus in clinat ad
 tales acty bene dispositos, ergo ab illis ut bene
 dispositis sunt causaty. quare e' evidens
 q' habitus inclinat ad illos acty a q' ly sunt
 causaty.

P. Concedendo mai: et distinguendo min:
 sed concepty mentis bene dispositi cau-
 sant est reale mater sumpti q' e' ubi
 min: mater nego min. hanc, ipsa aut,
 hoc conceptum recte et ordinate dispositum,
 causat est reale, non tu ipsa dispositio, vel
 forma, quam tunc causare pot' tale est
 quod patet apert: si n. illa forma ponit
 in aliis acty non ita clavis et evidenter
 non generabit fieri. Verum tu q' tales
 concepty non possunt generare fieri, cum
 habitus abiq' tali dispositio et directione, ipsa
 tu directio et dispositio non causat, sed li modo
 q' dam finis vero petity, ut habitus fieri
 hinc causat, q' nemini min' est videri
 ens si: acty vane vero q' ad p'ductionem
 alium est realis. Est n. huius rei clarissim' hab

habent in nobis significatiuis q̄ certe
aliquem realem esse p̄ducunt dū po-
tas movent; talem vero esse realem p̄du-
cere non possunt si careant sua figura
q̄ figura ut in sumulis diximus, folio. 30. Et me-
rum ens raris; nero ta petitur ut voces mo-
neant potius, si n. nullam habent figuram
neminem ad aliq̄d p̄cipiendum moverent.
Item q̄ta in convenientibus q̄ ens raris p̄curat
ad aliquem esse realem, non ut caa in
fluens, sed ut conditio, nero petita ut
talis esse p̄ducatur. q̄ta q̄ta, q̄ta illud di-
stio p̄ducit esse realem, si p̄m̄gnendū ē,
ut caa influens, negat p̄mo. ut conditio
et modo caa, concedit. q̄ta ens reale.
neganda ē consequa.

Obiicies 30. Tractare de ente raris p̄re-
fert ad metaphisicum, q̄ non ad logicum.
Et q̄ ens raris non est esse logicum. potest
argui. istae duae sententiae distingunt, q̄
non tractabunt de eodem esse. ens p̄m̄.
metaphis tractat de ei ente, q̄ de de ente
raris.
R. Distinguedo ens. tractare de ente
raris p̄fert ad metaphisicum, eo modo quo
ad logicum, nego ens. diverso modo con-
cedo ens. q̄ non est esse logicum
nego consequa. Metaphis n. tū q̄ fides
rat ens raris esse suam suam suam ap-
parentem, vel quatenus ē q̄dam modo
ontis realis; non tū quatenus illud qua-
tenus p̄ducit ad veritatis conditionem
qua

Nota 70. Unitatem specificam aliquid
 fieri debere desummi ex obto fuiti illius, ita
 ut quod ratio fuitis est una spe, scilicet quod est
 una spe. Cum vero ut dicitur in dupli-
 catis in obto reperitur, ratio scilicet quod et sub
 qua. non fat erit ad unitatem specificam
 scilicet, si ratio fuitis quod, tunc fuerit una, sed
 et nihil ut ratio fuitis sub qua, sit una. Ratio
 fuitis quod, est obto nihil est aliud, quam ipsa
 quod scilicet quod in tali scilicet explicatur, aut de
 qua proprietates demonstrantur. Ratio vero fuitis
 sub qua est immaterialitas, vel ut alii vocat,
 abstractio à materia, et vocat immaterialitas
 ratio fuitis sub qua scilicet aliquid, quod cum
 incho sit potest quodam immaterialis et spiritualis,
 et inter obto et petram debent esse quodam pro-
 pter, hoc abstractio à materia vocat ratio sub qua,
 quod sub tali modo fert incho in obto scilicet.
 unde supra dictum est, rationem fuitis sub qua, esse
 modum quemdam quo habetur vel potest fieri
 obto attingit. Et ita ratio fuerint diversae in
 materia, vel diversae abstractiones à materia,
 diversae quod, et distinctae omnia scilicet. quod
 cum verum habet in obto scilicet, in logica quod,
 ut verificetur oportet, quod in suo obto hanc dupli-
 cem quod, habet rationem scilicet et sub qua, Ratio fuitis
 quod scilicet logica explicatur à dubio precedenti.
 Ratio scilicet et quod entis ratio dispartitur de quo
 demonstrat propositiones. Ratio fuitis sub qua
 est separata

Separatis ab ea materia tam sensibili quam intelligibili.

Nota 20. Ad habitum scientificum vel cognitivum scientificum requiruntur plures species ordinatae, quae tamen species ordinatae non sunt extra ipsam formam, sed potius forma et qualitas quaedam quae in se inclinat ad ordinandum ad se ipsum aliter contentis per suas causas seu rationes fontes deductas, quae requiruntur plures species ordinatae quaedam ad formam, patet. Quia quae sunt plura non sunt in unam rem specie et eundem, nisi inter se ordinantur, ut in partibus domus non sunt ordinare domum, nisi ex ordine quodam disponantur, sed plures species ordinatae in una forma quae una specie. ergo illae debent ordinari quaedam inter se dispositio. patet ista minus ad usum huius contentis scientificum, ergo hoc est visibile, et eundem plures species, hoc est: autem ratiis, et visibilibus. ergo non debent confundi poni sed ordine quodam eadem unari. Quod vero ipsae species ordinatae non sunt ipsa forma extra species. Scientia et habitus cognitivus per se demonstrant, ergo quod distinctum a demonstrante. atque demonstrans nihil est aliud quam species ordinata. ergo forma et quod distinctum a specie ordinata. et ergo scientia, non quod extra species ordinata. His propter magis patet,

Conclusio prima

Logica

Logica
com
una m
tto in
Probatur
unitatem
autem dicitur
numerus
dicitur dicitur
dicitur dicitur
ex te. pe
omnibus
propter
quodam

Logica
Probatur
thema.
qua, illi
circa tale
qua logi
propter
fontis
vires
seu ab
quam in
vires
ergo minus
Nota in
thema

Logica habet unitatem numeri,
cum à subiecto, ita quod illa sit
una numero, q̄e in unico numero
s̄to intensionis.

Probat̄ur Conatus. et accidens desumit
unitatem numericam à s̄to. sed logica ē
accidens, q̄o et desumet suam unitatem
numericam à s̄to. Probat̄ur major. Et acci-
dens desumit suam entitatem à s̄to, q̄a acci-
dens ē ens in alio, q̄o et desumet unitatem
ex s̄to. patet sequens. Quia unitas fertur
entitatem. minor patet. Et n. logica in
præd̄o camerato qualitatis, q̄o ē accidens
quoddam.

Conclusio secunda.

Logica ē una s̄te infima sc̄ia.

Probat̄ur huc Conatus q̄ eor̄s ē in scholo D.
thomæ. Vbi ē una s̄te r̄o factis q̄, et sub
qua, ibi et̄e una s̄te sc̄ia, q̄ versatur
circa talem r̄atem. sed r̄o factis q̄, et sub
qua logica ē una s̄te. q̄o logica erit una
s̄te sc̄ia. major ē eor̄s. patet minor. r̄o
factis q̄, logica ē ens r̄o distinctum, et
r̄o factis sub qua se omni m̄da im̄a titus,
seu abstracto ab ei m̄a tam sensibili
quam intelligibili: sed hæc ē una s̄te r̄o
nec n. simili ut in plura principia factis
q̄o minor vera.

Nota h̄ic, nos non accipere logicam in
totam sui latitudine quatenus am̄bit
prop̄ia

Conclusio quarta
 Logica artificialis & simpliciter
 necessaria ad res factas, quae more
 facti procedunt; sine facti se totas,
 sine facti aliquas partes tm su,
 manentur.

Ante huius p[ro]p[ri]etatis conuenientem Nota 70. Alii,
 quas facti rep[er]i. q[ui]dem facti nuncupant
 non tm more scientifico procedunt; hoc, non
 procedunt artificialem definendo, sicut deinde,
 arguendo, aut p[ro]bando rem q[ue] delectationem ad
 sua p[ro]p[ri]a, sed vel p[ro]p[ri]etatem p[ro]p[ri]am
 p[ro]band, auctoritate legum, decretum, ut in,
 respondentia; aut euidenti ipsiq[ue] rei clari-
 tate: et ad tales facti quae hae metat[er] p[ro]c-
 edunt, non e[st] vera logica; cum multi olim
 fuerint et forte adhuc nonnulli sint, sine
 logica in finis h[uius] facti fuerunt excellentis,
 fini. Contra 70. nota intelligit de illis factis
 q[ui] more facti procedunt. ut sunt p[ro]p[ri]a, meta,
 p[ro]p[ri]a, et alia.

Nota 20. Duplex aliq[ue] p[ro]p[ri]e dicitur. n[on]n[on].
 70 facti quid. 20. simpliciter.

De facti facti quae, vel ad meli[us] esse de
 illud, sine quib[us] finis haberi pot[est], comedi-
 tm habereq[ue] per illud. ut e[st] q[ui] de necessitate
 ad agendum iter, non simpliciter, sed facti p[ro]p[ri]a.
 h[uius] e[st], ad meli[us] p[ro]p[ri]a.

De facti simpliciter illud e[st] sine quae
 finis haberi non potest. ut e[st] q[ui] ad p[ro]p[ri]a.
 Dan

Jam vitam te nery fuptr, qd sine uto
 vita dicitur gervari nery. et de hac rā ne
 apitate intelligitur et nostra conctus. pta
 tury, hac unica rā. Ad habendam vitam
 inesse scia, normā e habere tam eviden
 tiam frequentis, tam evidentiam verita
 tis consequentia. Sed hanc evidentiam non pot
 veri sine logica artificiali, qd logica arte
 finalis e fuptr vera ad acquirendam aliquā
 vitam. ma: pbat ex arte, post. cap. 7. Vbi
 dicit ad hoc ut qd scias petis ut cognoscas eam
 p quam velle, et q non obtingat huc aliter
 se habere; sed hoc non pot fieri nisi qd agnos
 cat evidenter vim illam, seu veritatem q se
 qua, qd mai. vera. pbat minor. ut habeat
 evidentiam veritatis sequentē e normā illam
 reducere ad propria bonae sequentia p q illi
 veritas evidenter cognoscatur, sed hoc non pot fieri
 nisi abq logica artificiali, qd logica artificia
 lis erit fuptr vera ad alias scias. pbat
 qd mai. vera. hanc reducere ad prima propria
 bonae sequentia qd sunt dici de ea, et dici de nul
 lo, debet fieri per aliquam formam demonstrati
 vum, sed abq logica artificiali non pot fieri
 hanc reducere. qd. pbat minor. hanc reducere
 e ab aliquo habitu, cum p solum lumen natū
 non posse fieri, sed non e ab habitu metaphisice
 nec pthica, nec thologia, qd ab habitu logica
 et qd logica artificia lis erit fuptr vera ad
 acquirendas alias scias inesse scia.
 Diximus in conctus, sine fctm se totas, sine fctm
 aliquas tm partes sumant, contra quasdam
 q scias fctm statum aliquem imperfectum,

hoc e

hoc e
 abq logi ca
 contra ho
 nisi forte per
 m
 pica artifi
 pbat n. qd
 quod rā
 ma: aliq
 logica h
 rā
 pica artifi
 sequentia
 hanc et
 fctm
 pthica
 rā
 ex ut q
 viny fctm
 qd rā
 qd rā
 anm fctm
 chm fctm
 qd rā
 fctm
 p fctm
 fctm
 fctm

hoc, sicut nam, vel alteram demonstrarem
 abq; logica artificiali posse acq; arbitrari.
 contra hos arguit efficaciter ratio nostra proposita
 nisi forte per statum imperfectum scire intelloyant
 imperfectum modum demonstrandi, quem abq; lo,
 gica artificiali haberi posse facile quod magis.
 potest n. quoniam, hoc quantumvis rusticum ex ipso
 quod ratiis sit, per logicam naturalem intem se. for,
 mare aliquos syllogismos abq; eo q; penetret artificia
 logicalia, tales n. syllogismi non penetrant gene,
 ralium firam respectu talis sti, q; caret lo,
 gica artificiali, q; sola docet quia rati con,
 sequa bene inferatq; in similibus demonstrantib.
 Hanc et contrariam intellige non de logica
 sicut res partes quas obinet; sicut partem n.
 sophisticam non videt sicut vera ad acq,
 rendas alias firas, sicut sit multum utilis, ut
 ex his q; in summo libro ultimo. fol. 310. de,
 cimus facile constare poterit.

Quare in q;nto logica sicut partem logicam
 sicut vera. R. Logicam sicut illam partem
 esse veram ad concludendas opinioniones ali,
 anum firam. p. ad cognoscendam con,
 trariam syllogismi p; probabilis petiq; ut cognoscatur syl,
 logis p; probabilis, sed hoc non potest cognosci nisi
 p; logicam sicut illam partem sophisticam,
 q; sicut illam erit vera. p. ma: ad habenda
 firam veram e; cognoscere vim demon,
 stratis et veritatem sequa, q; et ad ha,
 ben

bendam opinionem acceptam sibi nemini erit
 cognoscere nisi syllogismi probatis.
 His adde quod logica sicut quae tractat p[ro]p[ri]a
 sicut p[ro]p[ri]a sit vera ad legem q[ui]a derivata sicut
 statum p[ro]p[ri]a, nisi n. q[ui] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 demonstrans et bona q[ui]a non poterit ulla
 demonstrata per quam generat sicut in eo
 sicut affermare, licet n. sit matter p[ro]p[ri]a
 facere demonstrata, non tu fructus, hodie
 cognoscendo enim syllogismi sicut demonstra,
 sicut reducendo ad p[ro]p[ri]a bona q[ui]a, ex
 q[ui]a erit inferat logicam esse p[ro]p[ri]a ad sicut.
 si n. logica e[st] ad o[mn]es sicut q[ui]a dicitur in
 vero esse p[ro]p[ri]a, certe ante eos erit am.
 p[ro]p[ri]a sicut via ad h[er]m.

Conclusio Ultima

Finis logicae voc.

Finis proximus et intrinsecus logicae docen-
 tis e[st], cognitio sui obiecti. Ob[er] Con[tra].
 Finis intrinsecus sicut p[ro]p[ri]a e[st] cognitio
 sui ob[er]. sicut logica docens e[st] sicut p[ro]p[ri]a
 q[ui]a finis illig[er] q[ui]a et intrinsecus erit cognitio
 sui ob[er].

Obiicies q[ui]a si aut distinctio p[ro]p[ri]a sicut,
 v[er]o defunctis ex p[ro]p[ri]a distinctio ob[er]
 ita et unitas, sicut logica non tollit unum p[ro]p[ri]a

dicendum quod quodammodo autem graves
 in ipse S. Thomas vocant suam collectio-
 nem multum speciem, loquuntur de sua
 fundamentatibus, non propter autem propter
 quasi quod sua sit esse ipsa collectio.
 sed quod supponat talem collectionem in
 eam a fundamentum.

Obiicitur 30. Multi asserunt sunt, et
 eodem perfectissime alias suas absque ulla
 cogitatione logica. quod logica non autem propter
 vera in quodammodo alias suas. quod
 patet. Illud enim de propter verum ad aliquid
 sine quo id esse haberi non potest. sed propter
 autem de peccato, et ut historia referunt
 asserunt a peccato moralium in logica cog-
 nitione doctrinae. Item de Hypocrite referunt
 historia quod fuerit medicus excellentissimus
 absque logica. quod autem verum.

R. Exe pronotatis Illis autem arguuntur relictis
 habuisse eodem suas illas, sed non in ipse
 sua propter et perfecte, sed sicut in multum
 et imperfecte, necesse vero sentitur loquuntur
 de sua quodammodo in ipse perfecte sua, quod
 nihil contra nos. Et haec de Quodammodo
 omnibus Proximalibus dicta, et absque
 lita in ipse facto die S. P. N. Bene,
 dicti Monachum Patriarchae, sufficiant.

anno. 1529.

Index
 Omnium Dubiorum et Conclusionum
 in Quaestione prima
 Proximali comprehensarum

	Paginâ
Dubium 1 ^m . Vtrum datur aliqua facultas quae nomine Logicae nuncupetur.	323.
Conclusio 1 ^a . In quocumq; homine datur logica naturalis.	327.
Conclusio 2 ^a . Praeter naturam logicam datur et in aliis qbz hominibus Logica artificialis.	325.
Dubium 2 ^m . Vtrum Logica sit Scientia vel Ars. Et an sit Realis vel Rationalis	330.
Conclusio 1 ^a . Logica docens est vere et proprie Scientia.	332.
Conclusio 2 ^a . Logica docens sicut partem etiam Topi- cam et Sophisticam est vere et proprie Scientia.	334.
Conclusio 3 ^a . Logica utens quatenus utens non est Scientia.	334.
Conclusio 4 ^a . Logica non tantum est Scientia, sed et ars sicut quod et similitudinarie	336.

339. ^{Conclusio 5^a}
Logica non est sua Rationis sed Rationis
^{Dubium 3^m}
346. Utrum Logica sit sua speculati-
ua vel Practica.
353. ^{Conclusio 1^a}
Logica docens & vere et simpliciter
Scientia speculativa et non practica.
- ^{Conclusio 2^a}
Logica non est simul practica et
speculativa.
355. ^{Conclusio 3^a}
Logica utens et etiam habet speculativam
^{Dubium 4^m}
362. Quid et quotuplex sit Ens
Rationis. Quomodo fiat.
Et quae Causa illius.
- ^{Conclusio 1^a}
367. Essentia entis ratio in eodem quod
habeat tantum esse obiective in
intellectu.
- ^{Conclusio 2^a}
369. Ens ratio dividitur primo in illud
quod habet fundamentum in re. Et
in id quod non habet fundamentum in re.

Ens ratio
est obiective
cuius causa
Ens ratio
quia res
in quod
habent
dantur
mentis cog
Ens ratio
cum in re
et per se
nihil per
se et vel
cogitatio
Causa obiective
ratio habet
distincta
trahit ab
ens ratio;
clara et ca
Quomodo

Conclusio 3a.

Ens raris sicut nec veram nec realem habet evidentiam, ita nec veram nec realem ali, cuius causa influxum potest terminare.

371.

Conclusio 4a

Ens raris fit per cognitionem intellectus qua res aliter ac in se sunt cognoscit, ita in quod ens raris tunc habeat propriam et effectam existantiam, quod cognitio non ad fundamentum, sed ad ipsum ens raris ex fundam, menti cogitans resultans terminatur.

372.

Conclusio 5a.

Ens raris non cognoscitur per propriam speciem impressam ab ipso causatam. nec et per speciem expressam entis realis. sed cognoscitur per speciem expressam propriam, median, te tu vel concurrente specie tam impressa qua expressa entis realis.

375.

Conclusio 6a

Causa entis raris in intellectu humano nec ab ulla potentia tam externa qua interna ab intellectu distincta potest causari ens raris, nisi in quantum participet ab intellectu. nec ipsum intellectus divinus potest facere ens raris; nec angelicus nisi in illis quod non ad se claris et comprehensibile cognoscit.

376.

Dubium 5m

Quodnam sit Obiectum Logice.

380.

383. Conclusio 1^a.
Obiectum formale et adaequatum Logicae
non sunt voces.

384. Conclusio 2^a.
Neque natura realis sunt Obiectum
formale et adaequatum Logicae.

384. Conclusio 3^a.
Obiectum formale et adaequatum Logicae
non est syllogismus; nec demonstratio. nec argu-
mentatio nec modus differendi stricte sumptus.

385. Conclusio 4^a.
Obiectum materiale remotum Logicae
sunt omnes res mundi. Tres vero quibus men-
tis formam realitatem considerata sunt
obiectum materiale proximum.

386. Conclusio 5^a.
Obiectum formale et adaequatum
Logicae est Ens raris discretivum.

389. Conclusio 6^a.
Ratio formae sub qua Logicae est ab-
stractio ab omni materia tam sensibili,
quam intelligibili.

393. Utrum Logica Dubium omnium
quod ad alias suas referatur. et quod finis illius.

396. Logica habet unitatem numericam, a se, ita quod illa sit una
numero, quod in uno numero habet inhaerentis.

396. Logica est una pars infima scientiae. Concl. 3^a.

397. Logica est una simplex qualitas, et una simplex habitus.

398. Logica est propter vera omnia suas partes.

401. Finis pro et ratione per se Logicae docentis et Cognitio
sui totius.

QUEST
DE IX

LIBRIS
MVA

Dubium

Con
Vine